

Увесь цей час
Рейчел Ліппінкотт

Міккі Дотрі

Кайл і Кімберлі завжди були разом. До тієї ночі на випускному, коли Кімберлі вирішила жити власним життям. І для початку – вступити до омріяного університету, не озираючись на Кайла. Звичайна, здавалося б, сварка закінчилася фатально. Автомобільна аварія... Кімберлі загинула. А Кайл лишився сам на сам із почуттям провини, збайдужілий до життя, яке раптом стало таким порожнім. Повільно оговтуючись від травм, Кайл намагається змиритися з тим, що трапилось. Його турбують загадкові видіння, а життя невпинно продовжує розколюватися на «до» і «після». Та одного дня, коли Кайл вирішить, що життя зовсім втратило сенс, станеться дещо особливе. Те, на що він уже й не сподівався весь цей час...

Рейчел Ліппінкотт

Увесь цей час

© Mikki Daughtry, 2020

© Depositphotos.com / IuliiaVerstaBO, обкладинка, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

* * *

Для всіх, у кого колись була своя Марлі.

Ніколи не відпускайте її.

М. Д.

Для Міккі

Р. Л.

Я відчуваю приємну важкість браслета з підвісками в долоні. Тисячу разів дивився на нього, але оглядаю знов, бо знаю, що він має бути бездоганним, здатним уладнати все, що треба. Я думав про більш витончені, ніжніші браслети, як ті, що зазвичай носить Кімберлі, та щось у цьому приваблювало мене. Його срібні ланки суцільні й міцні, зовсім як наші стосунки... переважно.

Кілька місяців тому, коли я замовив браслет, це мав бути подарунок на честь нашого випуску, а не як вибачення та прохання помиритися. Але останнім часом Кімберлі стала мовчазною. Відчуженою. Як завжди, коли ми сваримося.

Хоча, наскільки я знаю, зараз ми не сваримося, тож я навіть не впевнений, за що саме маю просити вибачення.

Роблю довгий видих і підіймаю очі на своє відбиття в дзеркалі готельного туалету, ще раз упевнюючись, що всі кабінки порожні. Зводжу брови й запускаю пальці в неслухняне темно-русьве волосся, намагаючись пригладити його так, як подобається Кім. Після кількох невдалих спроб ми з волоссям здаємося, і я востаннє зосереджую увагу на браслеті.

Блискучі сріблясті підвіски дзеленчать, доки я оглядаю його, і цей дзвін змішується з приглушеними звуками шкільної випускної вечірки по той бік дверей. Може, коли вона його побачить, то нарешті скаже мені, в чім річ.

Хоча... хтозна. Може, просто поцілує і скаже, що кохає, а проблема ніяк не пов'язана зі мною.

Я нахилиюся нижче, щоб оглянути шість крихтливих підвісок – по одній за кожен рік, що ми разом. Мені страшенно пощастило знайти на Etsy того, хто допоміг їх створити, адже я не маю ані крихти художнього хисту. Тепер це більше ніж браслет. Це наше спільне життя.

Великим пальцем ніжно проводжу по фрагментах нашої історії, і кілька підвісок пускають мені бісики, упіймавши світло від підвісних ламп.

Комплект бірюзово-білих чирлідерських помпонів, майже ідентичних тій парі, яку тримала Кімберлі як капітан чирлідерів того вечора, коли я запропонував їй «офіційно» стати моєю дівчиною.

Маленький золотавий келих шампанського з крихтливими діамантовими бульбашками по вінця – нагадування про мою вишукану пропозицію на шкільному балу кілька місяців тому. Я тишком поцупив пляшку шампанського з маминого бару, щоб здивувати її. Мама посадила мене під домашній арешт на віки вічні, але це було варте того, щоб побачити, як сяють очі Кім, коли я відкорував пляшку.

Зупиняюся на найважливішій підвісці, розташованій якраз по центру браслета. Сріблястий щоденник, доповнений справжньою застібкою.

Тоді, у середній школі, ми займалися на кухні її дому, коли дівчина побігла нагору в туалет. Я швиденько витягнув рожевий щоденник у неї з наплічника й на перших трьох порожніх сторінках написав: «Я ? тебе».

Вона розплакалася, коли побачила це, і від сліз перейшла до звинувачень.

- Ти читав усі мої таємниці? - кричала вона, тицяючи в мене пальцем однієї руки, а другою міцно притискаючи до грудей щоденник.

- Ні, - відповів я і розвернувся на табуреті до неї. - Я просто подумав, що це буде... не знаю. Романтично.

А тоді вона накинулася на мене. Я дозволив їй повалити мене на підлогу, адже був збуджений тим, як близько її прекрасне обличчя опинилося до мого, і її образа вшухла, коли ми зустрілися поглядами.

- Так і є, - сказала вона, і потім її губи боязко торкнулися моїх.

Наш перший поцілунок. Мій перший поцілунок.

Дуже обережно я розгорнув крихітну підвіску й погортав її ніжні сріблясті сторінки, усього три, з написом «Я ? тебе». Напевно, між нами завжди виникатимуть дрібні суперечки, але ми завжди кохатимемо одне одного.

Усміхаюся порожнім ланкам браслета, що лише чекають, щоб їх наповнили новими подіями та спогадами, які ми матимемо разом. По одній на кожен рік, які проведемо в Каліфорнійському університеті. А потім я подарую їй новий браслет, щоб заповнювати підвісками і його.

Двері туалету розчахуються, гучно гепнувши об заглушку, що стирчить зі стіни. Швиденько впускаю браслет в оксамитову коробочку, підвіски дзенькають - і тієї ж миті зграя хлопаків з баскетбольної команди вривається всередину. Хором лунає: «Кайле, що за діла, чуваче?» і «Випуск-2020, крихітко!» Усміхаюся їм усім і кладу коробочку в кишеню піджака. При цьому кінчиками пальців зачіпаю фляжку «Джека Деніелза», запхнуту за пасок, - перший етап мого плану переконати двох найліпших друзів покинути цей випускний, влаштований шкільним коштом, і піти на наше місце на ставку, щоб там відсвяткувати по-справжньому.

Але спочатку... я маю подарувати їй цей браслет. Виходжу з дверей туалету, прямую коротким коридором до залюдненої танцювальної зали пафосного готелю.

Ступаю всередину й проходжу під цілим морем бірюзових та білих повітряних кульок - символу Емброуз-Гілл, кілька з яких уже відірвалися і кружляють під високими склепіннями стель. У центрі зали сотні вимпелів тягнуться від величезного банера з написом «ВІТАЄМО, ВИПУСКНИКИ!»

Шум хвилику накриває мене, енергія збудженого «МИ ЦЕ ЗРОБИЛИ!» лине з кожного кутка. Я розумію. Після останнього року я вже більше ніж готовий стартувати звідси.

Пробираюся крізь гомінливу юрбу. Здається, один прохід по сцені під час вручення дипломів розвіяв ущент усю ту дурню, що видавалася такою важливою ще вранці. Яким спортом ти займався. Які оцінки мав. Хто запрошував і не запрошував тебе на шкільний бал. Цікавість, чому містер Луїс мав на тебе зуб увесь семестр.

Раптом Люсі Вільямз, президентка класу, фліртує з Майком Діллоном – нариком, який двічі закінчував десятий клас, доки капітани збірної з математики разом із моїми двома друзьками відпрацьовують лінію нападу, цуплячи пиво з-за шинквасу.

Сьогодні ми всі однакові.

– Гей, Кайле, – чиясь рука дещо жорстко лягає на мое хворе плече. Намагаючись не кривитися, обертаюся і бачу Метта Полсона, наймилішого хлопця на всій планеті, через що я почуваюся гівнюком, бо терпіти його не можу.

– Ой, вибач, – каже він, помітивши, на яке плече поклав руку, і швидко відсмикує її. – Чув, що я іду до Бостонського коледжу й гратиму там у футбол восени?

– Ну, так, – відповідаю я, намагаючись проковтнути знайому хвилю заздрощів, які нуртують усередині. Це не його провина, нагадую собі. – Вітаю, чуваче.

– Слухай, якби не твоє капітанство в команді від початку сезону, вони б мене навіть не помітили на своїх радарах. Ти був збіса крутим квотербеком. Я б нізащо не отримав футбольної стипендії, якби не все, чого ти мене навчив, – продовжує він, мимоволі сиплючи сіль на досі не загоєну рану. – Але мені шкода, що так сталося...

– Усе гаразд, – перебиваю його, а тоді простягаю руку, щоб не здатися покидьком. – Щастя тобі наступного року.

Відпускаю його руку й розвертаюся в протилежний бік, щоб продовжити свій пошук. Ноги швидко відносять мене якнайдалі. Тільки одну людину я хочу бачити зараз.

Зупиняюся біля бару й вивертаю шию, виглядаючи в юрбі Кім, та лише безрезультатно воджу очима з однієї людини на іншу.

– Закуси? – питає поряд зі мною голос.

Я озираюсь і бачу чоловіка, який простягає мені тацю із закусками – дивними фігурками на блискуче-білому тарелі. Він чіпляє штучну усмішку, яка аж кричить: «Не дочекаюся, коли звалю звідси за кілька годин».

Помічаю емблему «Авл-Крик» на його сорочці – єдиного ресторану, відносно близького до нас, відомого своєю «крутою і сучасною кухнею».

Очевидно, сам Гордон Рамзі^[1] – Гордон Рамзі – відомий британський шеф-кухар, ресторатор, телеведучий та письменник, засновник міжнародної

ресторанної мережі Gordon Ramsay Restaurants. (Тут і далі прим. перекл.)] обідав там і не знайшов на що поскаржитися.

- Чом би й ні, - відповідаю з короткою посмішкою. Беру одну закуску, цілою викидаю до рота, перш ніж він човгає далі обслуговувати вечірку.

Одразу шкодую.

Це що, креветка? Ластик? Якого дідька воно таке гумове? І чому смакує, як стара шинка?

Гордон явно не куштував цей шмат м'яса, чим би воно не було.

Озираюся навколо, перш ніж швиденько присісти й виплюнути його в чорну коктейльну серветку, яку дав офіціант. Аж раптом спалах поряд зі мною змушує підстрибнути.

Засліплений, я підкидаю до очей вільну руку. Чорні цятки перед очима поступово тануть, і замість них проступають теплі карі очі й високі вилиці - такі ж, як у мене. Вона у своїй улюбленій білій сукні з квіточками, і я бачу її широку усмішку, що проглядає з-поза телефона.

- Мамо, не треба... - починаю я, але вона знову знимкує, і черговий промінь світла вдаряє мені в очі.

- Знаєш, якщо вже й робиш фото, за які мені потім буде незручно, могла хоча б спалах вимкнути. Не обов'язково мене засліплювати.

- О, дівчатам в інсті дуже сподобається, - каже вона, зловісно посміючись, і звужує очі, натискаючи на екран.

- Мамо. Не треба це викладати, - кидаюся до неї. Хапаю в оберемок, намагаючись відвернути її увагу й водночас вирвати телефон з руки. При цьому бачу знімок: вираз жаху на обличчі, напівзаплющені очі, гумова креветка прилипла до язика, зіслизаючи з нього в коктейльну серветку.

Нізащо у світі не дозволю, щоб це побачили «дівчата в інсті». Чи будь-хто, якщо вже на те пішло.

Кім ніколи не дасть мені забути про це.

Мамина хватка трохи слабшає, коли вона пригортається до мене, і я витягую в неї телефон, щоб видалити знімок.

- Забудьте про це, леді.

- Чудово, - каже вона і вдавано супиться. М'який рожевий колір помади підкреслює її викривлені губи. - Розбивай серце своїй старій матері. Я не все можу витримати.

Я сміюся, цілую її в щоку й цього разу обіймаю по-справжньому, обережно вигинаючись тілом, щоб вона не відчула фляжки, запхнутої за мій пасок.

- Ти мене впіймала, еге ж?

Вона драматично зітхає.

- Гадаю, ти таки це зробиш.

Її голос лунає приглушено крізь товсту тканину мого піджака.

- Гей, - каже вона й відступає, усміхаючись. - Чому це ти сам? Ти вже подарував їй браслет?

Мое серце гупає, зовсім як перед футбольною грою.

- Чекаю слушної миті, - відповідаю і швиденько оглядаю залу. - Ти її бачила?

- Вона була із Семом біля тераси п'ять хвилин тому. - Мама киває праворуч, на вікна в усю стіну, що відділяють нас від величезної кам'яної тераси з видом на внутрішній двір готелю.

Простягає руку й м'яко поправляє вузол моєї краватки. Легка усмішка ховається в кутиках її губ. Віндзорський вузол - не те щоб я був такий пихатий, що не знав би, як ще можна зав'язати краватку, але в день урочистого завершення сьомого класу вона цілий ранок вивчала цей вузол спеціально для того, щоб навчити мене його зав'язувати. То було вперше, коли я пішов на танці з Кім.

Мама доклала руку до всього.

- Ти справді гадаєш, що їй сподобається? - питаю я. Коли замовляв його, почувався таким упевненим, але зараз...

- Неодмінно, - вона м'яко погладжує мене по обличчю. Обнадіяний, я повертаю їй телефон. Фатальна помилка.

Вона хапає його й швидко робить ще кілька знімків, досі зі спалахом, від якого у мене блимає в голові. Намагаюся зробити розлучене обличчя, але її очі беруться зморшками, коли вона невинно всміхається, і моя насупленість губиться на півдорозі. Ніщо не турбуватиме мене сьогодні, навіть нескінченні материні спроби задокументувати мое життя.

Тож я замовкаю, позую для останнього знімка і, коли вона вдовольняється, нарешті вирушаю шукати Кім. Жбурляю зіжмакану серветку в сміттєвий кошик дорогою на терасу, де зловісно темніє небо по той бік скла.

Зазвичай мені не доводиться довго її шукати.

У ній завжди був цей вогонь, цей магнетизм, що притягує людей у її орбіту. У школі мені зазвичай доводилося продиратись крізь юрбу, просто щоб дістатися до неї, тож я насторожено виглядаю найбільше скупчення людей і відблиск того особливого білявого волосся, що примудрялося вбирати в себе будь-яке світло в кімнаті.

Так було, скільки себе пам'ятаю. Той самий колір, що й тоді, коли ми білися за останню вільну гойдалку в третьому класі.

Я вливаюся в юрбу, і люди розступаються, щоб пропустити мене. Усмішки та простягнуті руки мерехтять зусібіч.

– Наступного року я сумуватиму за тими спортивними статтями, Лафферті, – каже містер Батлер, викладач журналістики, поплескуючи мене по спині, коли я проминаю його. Ще одне нагадування про те, як увесь цей час я сидів на лаві запасних і писав про гру замість того, щоб грати самому.

Де вона?

Дискокуля над головою кидає розсип блискучого світла, від чого важко роздивитися хоч щось. Я вже готовий дістати телефон і настроювати повідомлення, коли...

Ось.

Її біляве волосся виглядає з-за широких плечей Сема, коли вона так легко переступає з ноги на ногу, шовкова сукня облягає її вигини. Вона сьогодні неймовірна: довге волосся збігає по плечах, блакитні очі широко розплющені, губи сяють блиском.

Та коли я наближаюся, її обличчя стає серйозним, на чолі пролягає знайома зморшка – як завжди, коли їй щось не подобається. Такий вираз я бачив у неї тиждень тому на балу і сьогодні ввечері, коли ми робили випускні фотографії. Але, щойно я питаю, що сталося, цей вираз зникає, а вона лише відмахується.

Я переводжу погляд на Сема, помічаючи, як той нервово запускає пальці у своє темне волосся.

І тоді усвідомлюю, що вони, мабуть, говорять про Каліфорнійський університет. Напруга в моїх плечах тане.

Ми з Кім уже зараховані, але Сем досі у списку очікування. Ми із Семом завжди мріяли разом грати у футбол у Каліфорнійському університеті, проте після домашнього матчу з цим було покінчено – через мене та мою травму. Я підвів нас обох. Після того, як я випав із ладу, Сем стільки разів хибив і пропустив стільки блоків, що проводив на лаві запасних майже стільки ж, як і я. Коли всі його перспективи у футболі зійшли нанівець, паралельно з футбольною кар'єрою різко впали й оцінки. Тож Кім допомагала йому розіслати кілька есе й підправила доповнення до них, що, як ми сподівалися, схилить шальки терезів на його бік.

Судячи з останніх кількох тижнів, Сем нам точно там знадобиться. Він не просто друг, який був зі мною весь цей буремний завершальний рік, він – той клей, що тримає нашу трійцю разом. Він – голос розуму в усіх питаннях, особливо коли ми з Кім сваримося. Він – той, хто знову мирить нас, коли стає надто тяжко.

Якщо він вступить, ми ще можемо поїхати до Каліфорнійського університету всі разом. Навіть якщо ми з ним більше не на полі.

Але з виразу обличчя Кім здається, що цього може й не статися.

Я підходжу, однією рукою обіймаю дівчину за талію і нахилиюся, щоб поцілувати її. Вона машинально відповідає на поцілунок. Її губи відчужені.

- Що сталося? У чому річ? - питаю я, переводячи погляд з неї на Сема й назад.

Вона притуляється, щоб знов поцілувати мене, цього разу впевнено торкаючись губами моїх губ, але відповіді не дає.

Я ладен спитати знову, та натомість просто відганяю від себе цю дивакуватість. Усі сьогодні ввечері струшують із себе старе лайно, тож і нам можна. Залишити все це позаду. Урешті-решт я прийшов відсвяткувати з ними. Озираюся, перш ніж розстебнути піджак і показати крадену пляжку.

- Що скажете, якщо ми підемо на ставок і...

Не встигають слова зійти з мого язика, як за вікном спалахує блискавка, освітивши все небо електричним сяйвом. Під довгий розгонистий грім скло злегка тремтить, і моє відбиття в ньому дрижить, втупившись у мене широко розплющеними очима, але Сем і Кімберлі й далі дивляться одне на одного.

- Ні, чуваче, - він указує на небо. - Мені щось не хочеться сьогодні засмажитися живцем.

- Ой, та годі, - кажу я, коли важкі краплі дощу починають гучно тарабанити у вікно. - Що ти зробив із Семом? Раніше негода ніколи тебе не зупиняла. - Тицяю його кулаком у плече. - Пам'ятаєш хуртечу, коли ми виграли матч штату два роки тому? Здається, це ти наполягав, щоб ми пішли. Упевнений: у мене досі відмороження.

Вони нічого не кажуть. У цій тиші мою шкіру поколює від нехорошого передчуття.

- Що? - питаю я, намагаючись зустрітися поглядом із Кімберлі. Але вона натомість лише дивиться на вимпели через мое плече. Починаю підозрювати, що це не через вступ Сема.

Мої руки зіслизають з її талії, і я відступаю.

- Що це ви від мене приховуєте?

- Я... - починає вона, але її голос зривається. Сем відводить очі.

Дош по той бік скла припускає дужче.

- Скажи мені, - наполягаю я і беру її за руку, як робив уже стільки разів. Дивлюся на її зап'ясток і думаю про браслет у кишені піджака, про сторінки того крихітного срібного щоденника, де написано «Я ? тебе».

А тоді бачу, як вона починає метушитись - як завжди, перш ніж сказати те, що мені не сподобається. Опановую себе, коли дівчина нарешті випрямляється і дивиться просто мені в очі. Злива за вікном заглушає всі голоси в залі, крім її - коли правда нарешті відкривається.

* * *

- Кайле! - я чую, як гукає ззаду Кім. Краплі гучно періщать по металевому даху передньої тераси.

Як вона могла?

Це питання невпинно крутиться в голові, доки збігаю сходами вниз. Я вже подаю свій талон паркувальникові, коли Кімберлі вибігає слідом за мною. Не звертаю на неї уваги.

- Постривай, Кайле, будь ласка, - вона тягнеться до моєї руки.

У мить, коли її пальці торкаються мене, інстинктивно хочу пригорнути її, але відступаю і беру в паркувальника ключі, виходячи під дощ.

- Не турбуйся. Я зрозумів.

Вона слідує за мною, намагаючись дати пояснення, якого я не хочу, в біса, чути. Якби справді хотіла пояснити, могла б зробити це вже давно, а не ошелешувати мене в день нашого випускного.

- Я мала сказати тобі, але не хотіла образити...

Небо знов розтинає блискавка, а гучний гуркіт грому змушує її замовкнути. Я рвучко обертаюсь. Її сукня зовсім промокла, волосся висить навколо обличчя - тьмяне і в'яле.

- Не хотіла образити? - мені смішно. - Шифруючись у мене за спиною? Ділячись секретами з моїм найкращим другом...

- Сем і мій найкращий друг.

- Ти брехала мені в обличчя, Кімберлі. Місяцями. - Я відмикаю дверцята машини і рву їх на себе з такою силою, що вони ледь не відлітають назад. - Вважай, що я образився.

Сідаю в машину й грюкаю дверцятами.

Берклі. Це слово лунає в голові, кожен склад - наче зрадливий удар ножом.

Берклі. Берклі.

Вона подала документи, а мені навіть не сказала. Надіслала супровідні есе та оновлені табелі і вступила кілька місяців тому, а сама просто прикидалася. Прикидалася, доки ми обирали гуртожиток і предмети та обговорювали, як іздитимемо додому на канікули. І весь час знала, що ми ніколи не поїдемо до Каліфорнійського університету.

Вона сказала Семові.

Чому не сказала мені?

Я вже готовий рушати, але, перш ніж устигаю смикнути важіль коробки передач, щоб виїхати зі стоянки, вона прослизає на пасажирське місце. Намить я зупиняюся, хочеться вигнати її, та бракує духу це зробити.

Ми маємо розібратися з цим. Браслет досі в кишені.

Я тисну на газ, і ми виїжджаємо на шосе. Колеса ковзають на мокрому асфальті, доки ми розвертаємося.

– Кайле! – каже вона, застібаючи пасок безпеки. – Гальмує.

Я вмикаю «двірники» в найшвидшому режимі, та все одно цієї швидкості не вистачає проти стіни дощу, що заливає вже запітніле скло.

– Це безглуздо. Ми весь рік планували. Ти, я, Сем. У нас були плани.

Я простягаю руку й витираю конденсат зі скла, аби бачити хоч щось. Пальці натрапляють на крихітну дискокулю, підвішену до дзеркала заднього огляду, і та розхитується. Проте з боку Кімберлі це не таке вже й безглуздя. Я пригадую всі випадки, коли вона передумувала в останню мить, залишаючи нас із Семом у підвішеному стані. Як тоді, коли втекла зі свята з нагоди завершення першого року в старшій школі, щоб позависати зі шкільними чирлідерками, або коли покинула нас посеред групового фіналу, щоб натомість позайматися з випускником. Випадки, які я ховаю глибоко в пам'яті, доки ми знов не посваримося, як зараз.

– Ти просто вирішуєш: «До дідька! Зроблю, як хочу». Так завжди.

Гуркоче грім, і блискавка, що спалахує слідом, відбивається в сяйливому сріблі кульки, розлітаючись по всьому салону.

– Як я хочу? Я ніколи не роблю того, що хочу. Якби ти тільки послухав мене п'ять довбаних секунд.

Вона замовкає, адже ми пролітаємо повз вулицю, що веде до мого дому, і Кім озирається, коли та зникає позаду.

– Ти проїхав поворот!

– Я їду на ставок, – відповідаю. Мене не полишає думка, що коли ми туди дістанемося, то я ще зможу врятувати цей вечір. Зможу врятувати це все.

– Стій. Ні, не треба. Той ставок зараз, певно, на океан перетворився. Просто повертай.

– Ти давно вже про це думала, так? – питаю я, не звертаючи уваги на ті слова. Тракторний трейлер грюкотить повз нас, обдаючи фонтаном лобове скло. Я міцніше стискаю кермо й гальмую, щоб вирівняти машину. – Ясно, що думала. Кім, ти могла просто сказати, що хочеш вступати до Берклі, а не до Каліфорнійського. Усе одно я вже не матиму футбольної стипендії. Мені байдуже, куди ми поїдемо, доки ми ра...

– Я не хочу бути разом!

Ці слова – наче ляпас в обличчя. Я відриваю очі від дороги, щоб глянути на неї, на цю дівчину, яку кохаю з третього класу. Зараз я її навіть не впізнаю.

Раніше ми «рвали стосунки» багато разів, але не так. Дрібні драматичні сварки, які забувалися наступного ж дня, як шлунковий розлад. Такого вона ніколи не казала.

– Тобто... – вона замовкає, і її очі відвертаються від мене, розширюючись. – Кайле!

Я різко обертаюся до лобового скла – саме вчасно, щоб побачити блимання пари аварійних вогнів попереду. Вдаряю по гальмах, але машина під нами ковзає не сповільнюючись.

Раптом втрачаю будь-який контроль над напрямком, у якому ми рухаємося.

Борюся з цим, намагаючись уникнути зіткнення з автівкою, заглухлою якраз по центру нашої смуги, міцно стискаю кермо, намагаючись вирівняти машину. Якимось дивом авто віднаходить зчеплення саме вчасно, і ми вивертаємо, оминаючи нерухому машину. Тягну плече і обережно гальмую до повної зупинки. Мої груди здимаються.

Ледь не вбилися.

– Пробач, – я глибоко вдихаю, заспокоюючись, і дивлюся на Кімберлі – вона бліда, приголомшена, різкий вигин її ключиці виступає і опадає ще більше, доки дівчина намагається перевести подих.

З нею все гаразд.

Але з нами – ні.

«Я не хочу бути разом».

– То ми?... – починаю я. Слова застрягають у горлі, прориваючись на поверхню. – Ми розходимося?

Вона дивиться на мене, і я бачу, як зблискують сльози в її блакитних очах. Зазвичай я витер би їх і сказав, що все буде добре.

Але цього разу хочеться, щоб вона мені це сказала.

– Треба, щоб ти мене вислухав, – тремким голосом каже вона.

Я киваю: аварія, яка ледь не сталася, стирає гнів і замінює його чимось сильнішим.

Страхом.

– Я слухаю.

Стискаю щелепи, доки вона збирається з думками, і моя рука вже тягнеться до браслета з підвісками в кишені піджака, а одразу над ним гучно гупає у грудях серце.

- Я завжди знала себе лише як дівчину Кайла, - нарешті вимовила вона.

Я дивлюся на неї спантеличений. Що це означає?

Вона зітхає, вдивляючись у мое недовірливе обличчя. Добирає правильних слів.

- Коли ти вибив собі плече...

- Мова не про мое кляте плече, - кажу я, вдаряючи долонею по керму. - Мова про нас.

- Про нього, - каже Кім у тон моему роздратуванню. - Ще і як про нього, чорт забирай. Ти мав стільки мрій і збирався їх здійснити.

Її слова заскочили мене зненацька, влучивши в ціль. Я кривлюся, і несподіваний фантомний біль розходить плечем. Знову бачу, як кремезний нападник мчить просто на мене, у майці з номером 9, хапає мою кидкову руку, жбурляючи мене на землю. Потім... моторошний хрускіт кісток і розривання сухожилів, коли його тіло причавлює мене. Переможні кидки, стипендія в коледжі, синьо-жовта майка з моім іменем на спині. До всього цього було рукою сягнути. І все це зникло за один матч.

- Пробач, - швидко каже вона, наче теж це побачила. - Не можу собі уявити, як це - коли все зникає, коли більше не приходять рекрутери, уже не доступна стипендія...

Я стискаю щелепи й зосереджуюся на дощі. Вона намагається завдати мені ще більшого болю?

- Нащо ми про це говоримо? Це ніяк не стосується нас із тобою...

- Кайле. Припини. Послухай, - її твердий голос миттєво приголомшує мене. - Я кохала тебе.

Усередині все обертається на суцільну кригу. Кохала. У минулому часі.

Чорт.

- Та коли ти більше не міг грати у футбол, то ти змінився. Ти став... я не знаю, - провадила вона, добираючи слово. - Наляканим. Ти боявся ризикувати, боявся пробувати щось іще. І я стала твоім допоміжним засобом. Твоєю милицею. Ти завжди потребував мене.

Вона, мабуть, жартує.

Це такої вона про мене думки? Серйозно? Що я наляканий та жалюгідний? Що сам ні на що не здатен?

То вона була зі мною всі ці місяці із жалю?

- Пробач, що я тебе так обтяжував, - кажу, змушуючи себе знову поглянути на неї, і моя рука інстинктивно тягнеться до плеча. - Пробач, що тобі довелося пропустити кілька вечірок. Пробач, що Дженна й Карлі поїхали на Багами, а ти почувалася зобов'язаною сидіти біля ліжка й годувати мене супом, бо я не міг підняти руки. Але я в цьому не винен. Ти могла піти будь-коли...

- Справді? А ти б мені дозволив? - питає вона, хитаючи головою. - Бачитися щодня в школі, на тих самих уроках, з тим же розпорядком, але не разом? Щоразу, як ми розходилися, це і дня не тривало.

Чи дозволив би я? Що це означає? Ми завжди сходилися знову, бо ми цього хотіли. А тепер... вона таке каже?

- Тоді що? Ти просто... прикидалася?

- Я не прикидалася. Просто відкладала, бо я...

Її голос зривається, але я вже знаю, що саме вона збирається сказати.

- Бо ти знала, що ми не підемо до одного коледжу, - кажу, відчуваючи, що мене зараз знудить. - І ти мене позбудешся.

- Ні, - вона заплющує очі, силкуючись вимовити слова. - Я не намагаюся тебе позбутися. Але я хочу знати, як це - озирнутись і не бачити тебе поряд.

Її голос зривається, та вона розпрямляє спину. Дівчина не жартує. Справді не жартує. Вона дивиться в мої очі твердо й упевнено.

- Я хочу бути собою, лише собою, без тебе.

Слова вибивають ґрунт з-під ніг, але я витримую її погляд. Ми дивимось одне на одного, а дощ заливає дах автівки. Чи давно вона це відчуває? Чи давно мене не кохає?

- Кайле, годі тобі, - продовжує Кім м'яким голосом. - Подумай про це. Сам хіба не хочеш знати, хто ти без мене?

Дивлюся на фари, що блимають крізь бурю. Без неї?

Ми Кімберлі й Кайл. Вона частина мене, тож я не можу бути собою без неї.

Вона бере мене за руки, м'яко стискає пальцями мою шкіру, аби я подивився на неї.

Та я не в змозі цього зробити. Дивлюся на кермо, на «двірники» та в дзеркало заднього огляду, перш ніж мої очі нарешті зосереджуються на крихітній дискокульці.

Відчуваю нутром, що зараз мій останній шанс відкрити їй очі. Показати, що мое майбутнє залежало не лише від футболу.

Воно залежало від нас.

- Я знаю, хто я з тобою, Кім, - кажу й тягнуся до кишені піджака. Я маю показати їй підвіски - все, що ми маємо. Порожні ланки нагадають їй про те, що попереду. - Перш ніж ти остаточно вирішиш, будь ласка, просто подумай про все, що ми..

Дискокуля спалахує, розкидаючи фотони світла по автівці.

А потім - зіткнення.

Мое тіло жбурляє вперед. Відчуваю пекучий біль від паска безпеки - той так сильно стискає мені груди, що виштовхує повітря з легень.

Усе відбувається повільно, але в унісон.

Машина крутиться.

Віє сирена вантажівки.

Фари ллють світло крізь лобове скло - авто несе на зустрічну вантажівку, суцільну стіну металу, що мчить просто на нас.

Час зупиняється рівно настільки, щоб я встиг глянути на Кімберлі. Її щокі у дрібних цятках відбитого світла, очі розширені від жаху. Вона розтуляє рота, щоб закричати, але все, що я чую, - виск зім'ятого металу.

А потім темрява.

2

Боляче дихати.

Усе яскраве та розмите, обличчя і голоси накочуються спалахами кольору та звуку. Я хочу заплюшити очі, заснути. Але перебуваю в якомусь постійному русі.

- Важка травма голови.

- Імпресійний перелом черепа.

Білі кахлі на стелі розпливаються. Апарати пищать. Руки в рукавичках торкаються мене.

- Кайле? Кайле. Поглянь на мене.

Зосереджуюся на голосі й бачу, що він лунає від жінки. У неї руде волосся, зав'язане у квапливий розхристаний хвіст, з якого вибиваються пасма, і двоє яскраво-блакитних очей, що швидко набувають чіткості.

- Добре. Це добре. Я лікарка Бенефілд. Нейрохірург, - каже їй рот, і я зосереджуюся на рухах губ, намагаючись збагнути, про що вона говорить. - Я дбатиму про тебе, гаразд?

Навколо її голови наче сяє німб, немов її руде волосся у вогні. Я невідривно дивлюся на нього, коли лунає інший голос.

- Перелом стегнової кістки та міжлопаткові розриви...

- Багато балакає, еге ж? - каже вона, швидко і впевнено підморгуючи мені.

Її блакитні очі роздивляються мій лоб, коли вона починає розпитувати, яка музика мені подобається. Неймовірно виснаження навалюється, доки я говорю про те, який геній Childish Gambino. Мені дедалі важче промовляти слова.

Я змушую все затихнути, крім лікарки. Щось у її спокої подає надію в цьому хаосі. Гучний голос, писк апаратів, тріщання одягу, який зривають із мене, блякнуть. Нічого, крім кола вогняного світла довкруг її волосся. Усмішки на обличчі.

Я починаю всміхатись у відповідь, але потім бачу...

О боже мій.

У її окулярах я бачу власне віддзеркалення.

Кров розмазана по всьому носі. Лоб розчахнений, мов відкритий конверт, з оголеною білою кісткою під ним. Зламаною білою кісткою. Мій череп. Зламаний.

Я починаю панікувати, звуки повертаються, і хвиля страху поглинає мене.

- Це?... Це - це мій?..

- Усе гаразд, - з усмішкою каже вона.

Не уявляю собі, як кістка, що стирчить із мого лица, може бути «гаразд», але її обличчя лишається спокійним, як і до того. Чому вона не психує від усього цього? Вона простягає руку до мого обличчя, і потрібна хвилина, щоб зрозуміти, що вона торкається мого чола, моєї щелепи, моїх вилиць.

- Не можу... я не відчуваю. Маю відчувати?

Здається, бачу, як її усмішка завагалася на частку секунди, але переконую себе, що мені наверхлося, бо вона просто продовжує, її руки постійно рухаються.

Я досі намагаюся не впадати в паніку, коли подвійні двері до приймального покою за лікаркою Бенефілд різко відчиняються і крізь них закочують ще один візок.

Починаю заплющувати очі: останні сили полишають мене. А потім бачу. Кучму білявого волосся, вкритого шаром крові.

Ні.

Ні, ні, ні. Спогади вмиль повертаються. Злива. Наша сварка. Пасок безпеки, застебнутий у мене на грудях.

- Кімберлі, - я намагаюся кричати, але виходить слабко. Мої повіки важчають. Усе стає настільки, в біса, важким.

- Залишайся зі мною, Кайле, - каже голос лікарки. - На рахунок три. Зараз, - вона гукає до інших голосів у кімнаті.

Я силкуюся не заплющувати очі, борюся, щоб тримати погляд на Кімберлі, але раптом рушаю з місця. Флуоресцентні лампи засліплюють, спалахуючи над головою одна за одною, і ще, і ще, усе швидше й швидше. Блим, блим, блим, блим-блим-блим...

«Ні! - хочеться крикнути. - Назад!» Але я не маю сил вимовляти слова, і все навколо рухається далі.

Я бачу, як лікар несе дитину.

Блим.

Літній жінці дають кисень.

Блим.

Дівчина читає книжку. Підіймає очі, коли ми звертаємо за рiг.

Блим.

А тоді лікар, чий білий халат маячить наді мною, розпливається і зливається із сяйвом, яке поглинає весь коридор, доки не залишається нічого, крім сліпучого білого світла.

3

- Кайле.

Переді мною пропливають картинки.

Розбита дискокулька.

Стіна дощу.

Біляве волосся Кім, зім'яте та скривавлене.

А потім біль. Він розходиться головою, усім тілом. Стискаю простирадла, доки біль не відступає настільки, щоб я міг розібрати - вже чіткіше - той голос, що кличе мене на ім'я.

- Кайле?

Мама.

Намагаюся розплющити очі, зосередитись на її обличчі. Бачу її ніс, рот, але весь образ надто яскравий. Розмитий. Викривлений. Як на засвіченій фотографії.

- Мамо, - кумкаю я. Горло сухе, мов наждак.

Вона бере мою руку, стискає.

Я втомився. Я так утомився.

У полі зору з'являється лікарка. Вона ніби сяє яскравим світлом, питаючи мене, що я відчуваю, а чого ні, а тоді каже стежити за дотиком її пальця.

«Не можу... я не відчуваю. Маю відчувати?»

І тоді паніка накриває знову. Скривавлене зім'яте волосся. Візок. Кімберлі.

- Що сталося... Кім... вона?..

Лікарка нічого не каже, лише зосереджується на чомусь у руках. Планшет. Клацає ручка. Робить помітку у своїй таблиці.

- Кайле, ти мене пам'ятаєш? Я лікарка Бенефілд. Ти зазнав серйозної мозкової... - її голос обриває виск сирени, настільки гучний, що я замружую очі, відчайдушно прагнучи, щоб він стих.

А коли силкуюся розплющити їх, немає нічого, крім болю. Пронизливого болю, що намагається поглинути мене цілком. Тож я здаюся.

* * *

Коли прокидаюся знову, то гадки не маю, скільки часу це тривало, але все стає чіткішим. Білі кахлі на стелі, синьо-зелені лікарняні стіни, телевізор у кутку, з чорним пласким екраном.

Болить голова, і я пригадую слова лікарки Бенефілд. Тягнуся, щоб обмацати пов'язку на голові, і цей рух викликає несподіване смикання - у моїй руці крапельниця. Переводжу погляд на нагромадження апаратів поряд, а потім униз, на фігуру, що сидить на краю ліжка.

- Семе, - через силу вимовляю я, і його голова хутко обертається до мене. Очі червоні й запалені, щоки мокрі.

Раптом мене пробирає жах.

За все життя я лише двічі бачив, як плакав Сем. Одного разу - коли нам було по десять і він зламав руку, впавши з велосипеда, а іншого - коли

їхній золотистий ретривер Отто помер три роки тому. Але зараз не схоже на те, як було тоді.

Зараз гірше.

- Семе?

Я не можу спитати, а він не відповідає. Лише відвертає свої запалені очі до вікна, і я бачу, як сльози течуть швидше.

- Семе, - кажу я знову, відчайдушно намагаючись сісти, але тіло надто слабке, щоб коритися, тож мої руки здаються, і я падаю на ліжко. - Семе?

Та він і досі не відповідає.

Перед моїми очима танцює усміхнене обличчя Кім, і мені важко дихати. Жак і провина міцно обплутують легені, і напад болю рикошетом віддає в голову.

Не може бути, щоб вона...

Я заново переживаю все це. Починаючи від Берклі, сварки - і закінчуючи її розширеними переляканими очима у світлі фар.

І коли вантажівка врізається, я відчуваю, як увесь мій світ розлітається на друзки, і біль із моєї голови росте й росте, доки все тіло не вибухає мільйонами уламків - уламків, які більше ніколи не скласти в одне ціле.

4

Я притуляюся забинтованою головою до прохолодного скла вікна автівки й дивлюся, як у краплях дощу відбивається червоний блиск гальмівних фар попереду. За кермом мама. Минуло цілих два тижні, а я досі не можу повірити.

Дунав, що втратити її через розлуку - найгірший біль, який можна відчути, але це... цього не можна владнати. Не можна дістати браслет із підвісками - і все стане на свої місця.

Вона справді померла. Похована на місцевому цвинтарі п'ять днів тому, а я був такою розвалиною, що не міг приїхати на похорон.

Коли ми під'їжджаємо до будинку, я виходжу під дощ, притискаючи до грудей картонну коробку з лікарні. Усередині - мої святкові черевики, пошматовані рештки костюма й браслет із підвісками, захований десь у цьому безладі - порожні ланки, які так і не буде заповнено.

Дощ різко стихає. Я підіймаю очі й бачу навислу наді мною чорну парасольку. Мама простягає руку, щоб торкнутися закрапаних дощем бинтів на моїй голові, але я м'яко відводжу її долоню. Не хочу, щоб мене втішали або доглядали. Усе одно не допоможе.

- Мені просто треба, щоб із тобою все було гаразд, - шепоче вона мені, ледь ворущачи губами.

«Гаразд».

Наче я колись зможу повернутися до цього стану. Вона кидає на мене стривожений погляд, коли забирає коробку й затискає під пахвою.

Мені треба побути самому.

Я спираюся на милиці, а потім шкутильгаю до будинку і сходжу на ганок. Паморочиться в голові, намагаюся не переносити вагу на розстрошене стегно, наразі утримуване вкупі металевим стрижнем. Мати допомагає увійти у двері, і я здійснюю найповільніший у світі прохід до дверей підвалу, мріючи про дозу того, чим шпигували в лікарні й що дало б змогу розчинитися в небутті. Милиці шумно грюкають по долівці, гучно й рівномірно, наче серцебиття.

- Я подумала: може, тобі бути тут, - гукає мати. - Я встановила канапу. Не доведеться ходити вгору-вниз..

- Я хочу власного простору, - відповідаю твердо.

Відчиняю двері у підвал, який був моїм з десятого класу, і шумно, насилу спускаюся сходами, сповнений рішучості. Чую, як вона йде слідом, і її долоня твердо бере мене під руку, коли мої ноги саме ступають на нижню сходинку.

- Постривай, любий... - каже мама, але надто пізно.

Я вмикаю світло й миттєво бачу всі крихітні просвіти там, де колись була вона. На полиці бракує книжок, нема її улюбленої ковдри на канапі, навіть фотографій на стіні немає.

- Де... - починаю я, коли протискаюся крізь двері до своєї спальні і ввалюся всередину. Рука здійсмається торкнутися порожнього цвяха там, де раніше висіла випускна фотографія Кімберлі.

- Її батьки приходили по речі, які вона залишила тут. Я не очікувала, що вони...

- Вони забрали все, - почувуюся так, ніби мене зараз знудить. Я пропустив її похорон. А тепер ще й це?

Кручу головою, шукаючи чогось, що вони могли прогавити. Але навіть рожевий зарядний пристрій, який вона завжди тримала тут, зник. Вирваний зі стіни, наче дріт життєзабезпечення.

Усередині наростає гнів, усе дужче й дужче, аж раптом миттєво відпускає. Вони не єдині, хто забрав усе.

Я теж. У Кім.

Це я повів нас туди. Я змушував її відчувати, що вона повинна приховувати те, чого насправді хоче, а тепер уже ніколи не отримає.

- Мені шкода, любий, - каже мама, простягаючи до мене руку.

- Можна я побуду сам, мамо? - вичавлюю із себе, відходячи від неї.

Вона розтуляє рота, щоб щось сказати, але потім вагається і нарешті йде. Її кроки тануть, підіймаючись сходами, і двері нагорі з клацанням зачиняються.

Пробираюся через кімнату до шафи в кутку, де лежать золоті винагороди й блискучі медалі поряд із фотографією в рамці - однією з небагатьох, яку вони не забрали. Ми вдвох на домашньому матчі, її помпони здійняті в повітря, мій номер намальований на її щоці, мої руки обвивають її стан.

За двадцять хвилин мою футбольну кар'єру буде скінчено. Через два тижні я офіційно стану просто Кайлом Лафферті - хлопцем, що пише спортивні статті для шкільної газети про гравця, який мене замінив.

Усе, чого я місяцями прагнув - повернутися до цього моменту. До того, що було раніше. Проте зараз я ладен був би сотню разів пережити цю травму, якби тільки міг повернути Кім.

БІП-БІП-БІП.

Я підстрибую, і одна з моїх милиць зі стуком валиться на підлогу. Насупившись, обертаюся до джерела звуку й бачу будильник, який гучно пищить на тумбочці.

Кульгаючи через кімнату, дивлюся, як червоні цифри спалахують знов і знов, блимаючи в такт зі звуком.

Рука завмирає на кнопці, і спогади накривають мене. Мама поїхала з міста, а Кім прокидається поряд зі мною і сонно морщиться.

- Хто зараз узагалі користується справжнім будильником? - буркоче вона, натягуючи простирадла поверх свого білявого волосся і притуляючись ближче до мене, доки я вимикаю його. Ранкова пробіжка, на яку я збирався разом із Семом, миттєво забувається, коли дівчина згортається у моїх обіймах.

Однак я випадково натиснув не ту кнопку, і за п'ятнадцять хвилин будильник уже завивав знову, гучно й огидно. Кімберлі ривком прокинулася, сівши рівно, і жбурнула цю штуку через кімнату. Пам'ятаю, як гучно ми сміялися, а ранкове сонце повільно сходило за моїм вікном, кидаючи тепле сяйво на її обличчя.

Я ніколи не бачив чогось настільки прекрасного. Я майже бачу її...

БІП-БІП-БІП.

Нахиляюся і видаю штепсель із розетки. Бібікання одразу припиняється, і обличчя Кімберлі тане, наче сон після пробудження. У грудях тисне, і я з зусиллям стягую із себе толстовку. Вивертаю руки, борючись із нею. Смикаю

і смикаю, доки тканина нарешті не здається. З губ зривається полегшене зітхання: я врешті стягую її та жбурляю на спинку стільця.

Оглядаю всі кутки в кімнаті, які колись заповнювала Кім, і усвідомлюю, що не готовий до цієї частини. Я так зациквився на поверненні додому. На тому, що пропустив її похорон. На тому, щоб бути досить сильним, аби вийти з лікарні, в якій померла моя дівчина.

Я ніколи не думав про те, що буде далі.

* * *

За тиждень я відчиняю вхідні двері. Ранкове світло надто яскраво заливає дерев'яні сходи ганку. Ніщо насправді не змінилося, відколи я повернувся додому. Обабіч доріжки, що веде до вулиці, досі ростуть висаджені матір'ю запашні квіти, під'їзна доріжка досі вся в тріщинах, білий штахетний паркан досі відчайдушно вимагає фарбування.

Усе те саме. Це я інакший.

Поправляю милиці під пахвами й рушаю вперед, шкутильгаючи вулицею, щоб здійснити щоденну, призначену лікаркою прогулянку навколо кварталу. Вона казала, що це прояснить мою голову, допоможе повернутись у цей світ. Допоможе моему мозкові зцілитися. На жаль, цей світ більше не має для мене місця.

Не встигаю озирнутись, як замість одного кварталу проминаю два. А потім три.

Скоро я вже опиняюся глибоко в місті. Вулиці навколо, на диво, порожні як для теплого літнього дня. Я виснажений. Лізу в кишеню, але усвідомлюю, що забув свій мобільний, і це, мабуть, на краще. Там лише повно неприйнятих дзвінків від Сема. І голосових повідомлень, у яких він благає поговорити з ним, сказати щось, дати знак, що я в порядку.

Але ж я не в порядку. То що мені казати?

Витріщаюся на вітрини крамниць уздовж Мейн-стріт. Смугасті футболки, книжки на підставках, букети квітів. Щоразу, як вивертаю шию, щоб зазирнути всередину, відчуваюся так, ніби щось шукаю. Видивляюся щось. Але знаю, що ніколи не знайду цього на запылючній полиці або захованим у кутку. Гадки не маю, нащо я взагалі сюди прийшов.

Витираю краплю поту з чола й опиняюся перед «Морозивом Еда» – вінтажною червоно-білою вівіскою, що гойдається на рипучих металевих гаках від найлегшого літнього вітерцю. Мляво опускаюся на один з чорних металевих вуличних стільців. Навіть ця коротка прогулянка виснажила мое тіло, а одна з милиць пекельно натирає пахву.

Тужливо дивлюся на вхідні двері – прохолодна кімната з кондиціонером по той бік скла здається настільки близькою і водночас надто далекою, щоб це поламане тіло дісталося туди просто зараз. Не думаю, що здатен зробити ще крок – настільки втопився.

Газетний заголовок: «ЗНЕЦІНЕНА ЗІРКА ШКІЛЬНОЇ ФУТБОЛЬНОЇ КОМАНДИ ЛЕДВЕ ДОЛАЄ МИЛЮ».

Шкіра під пахвою вогнем горить там, де починає утворюватися мозоль, гарячий і подразнений.

Просто чудово. Наче мало черепної травми та гръобаної ноги.

За кілька хвилин смаження на чорному металевому стільці підводжуся і прямую всередину. Дзвіночки на дверях гучно дзеленчать, і тієї ж миті на мене обрушується потік прохолодного повітря з кондиціонера, цілком вартий додаткових зусиль.

Замовляю дві кульки шоколадного морозива в ріжку й машинально сідаю на місце біля вікна. Морозиво тоне в роті, доки я дивлюся на порожнє місце навпроти. Зазвичай ми із Семом і Кім завжди були разом, але ходити до Еда по морозиво – це лише для нас двох. У теплі осінні дні після тренувань або на якійсь великій перерві у школі я знаходив привід прогулятись у місто, щоб здивувати її порцією м'ятного морозива. Вона завжди робила знімок, перш ніж укусити його, і викладала в інстаграм.

Зараз я усвідомлюю, як давно ми з Кім були тут востаннє. Розмірковую, що побачив би, якби зайшов у її інстаграм. Коли була остання фотографія з м'ятним морозивом?

Не пригадую, щоб приходив сюди після травми плеча. Жодного разу. І не маю жодного вагомого пояснення цьому.

Я нерухомо дивлюся на порожній стілець навпроти й відчуваю провину. Її слова, сказані тієї ночі, змушують скривитися.

Відводжу очі – і мені відбирає подих, коли помічаю дівчину за прилавком. Вона схиляється над величезною морозилкою, щоб дістати покупцеві кульку пеканового морозива, її волосся зібране в недбалий вузол. Болісне відчуття встромляє кігті в голову, наче до мозку приклали брилу льоду.

Кімберлі.

Я затамовую подих, очікуючи побачити ті високі вилиці, ту мегаватну усмішку, від якої все на світі стає на свої місця, її блакитні очі, які вона закочує, коли питає мене, на що це, в біса, я витріщаюся.

Дівчина підіймає голову, усміхаючись покупцеві, і... це не вона. Звісно, не вона.

Я швидко підводжуся зі стільця, затискаючи милиці під пахвами. Карі очі дівчини спостерігають за мною з-за пари окулярів у дротяній оправі, коли я рушаю до дверей так швидко, як тільки можу.

– Хорошого дня! – гукає вона мені дзвінко та дружньо. Я витискаю слабку усмішку, але кутики рота натягуються від зусилля. Навіть найпростіше людське спілкування здається важчим, ніж пробігти коло на тренуванні. Реальність того, що Кім більше немає, доходить до мене порціями щоденного

горя. У моментах і спогадах, що потроху відколюються від мене, доки нічого не залишиться.

Треба відволіктися.

Виходжу надвір і неспокійно чвалаю вулицями.

Я не можу повернутися додому просто зараз. До кімнати з порожнім місцем, де колись була її фотографія. На канапу, де ми сиділи допізна ввечері у п'ятницю, переглядаючи фільми жахів до світанку. До шафки, де й досі припасені дві невідкриті пачки чипсів «Лейз» зі смаком барбекю, які вона обожнює.

Золочені двері історичного кінотеатру на розі кварталу відчиняються, і літній чоловік заходить усередину. Вінтажна афіша з товстими чорними літерами привертає мою увагу.

Шкутильгаю до каси й купую квиток на наступний сеанс, не турбуючись навіть спитати, що за фільм. Байдуже.

У кінотеатрі близько дюжини людей, розкиданих по всій залі, намагаються здолати полуденну літню спеку, але жодного знайомого. Помічаю молоду пару, яка хихотить на останньому ряду, сплівши руки, і зауважую собі сісти від них якнайдалі.

Лише за хвилину світло гасне, і я тупо дивлюся на екран, спостерігаючи, як впливають і випливають персонажі у своїх сценах, доки мозок робить геть протилежне. Він уперто фокусується на болю, що пульсує в нозі, на натертій шкірі під пахвою, на тому, що Кімберлі не сидить поряд зі мною, намагаючись відгадати сюжет і рознести його вщент.

Утробний сміх хлопця по центру мого ряду відриває від спроби випростати ногу, і я усвідомлюю, яке це грандіозне марнування часу.

Яким грандіозним марнуванням часу є все.

Ухопивши милиці, підводжуся зі скрипучого червоного крісла й дорогою до виходу жбурляю практично повне відерце попкорну в смітник.

* * *

Коли я повертаюся додому, кожна частина тіла вогнем горить, а футболка зовсім промочла від поту.

Стою на ганку, тримаючись рукою за дверну ручку. Груди важко здіймаються, доки я заспокоююся, перш ніж увійти.

З передпокою зазираю у вітальню і бачу, як мама підводиться з канапи, з натягнутими від тривоги кутиками рота і зморшкою між бровами.

– Я так за тебе хвилювалася...

- Усе добре, - відрубую я, намагаючись надати своєму голосу впевненості, але звучить зовсім не так - різко й жалісно.

Дерев'яні мостини риплять, коли вона підходить і простягає мій мобільний. Екран загоряється, показуючи низку пропущених дзвінків та повідомлень.

- Ти пішов без телефону. Я ніяк не могла до тебе додзвонитися, дізнатися, може, щось трапилося.

Я вихоплю телефон і намагаюся пройти повз неї до дверей, що ведуть у підвал, але, зробивши крок убік, опиняюся віч-на-віч зі світлиною на стіні. Ми з мамою вдвох улітку, після того як помер мій батько, - вона обвиває мене руками, а я беззубо всміхаюсь у камеру. Лише цього разу я щось помічаю за її усмішкою. Щось, що можу тепер упізнати. Втрату.

Я відступаю на крок та обіймаю її, відчуваючи запах знайомих парфумів, якими вона завжди користується.

Коли її руки обвивають мене - ті самі руки, що пригортали того літа, - я несамовито кліпаю, намагаючись утримати все вкупі.

Відступаю і поспішаю до своєї кімнати, дихаючи нерівномірними ривками. Картини з крамниці морозива й кінотеатру, мить перед зіткненням - усе зливається разом, кімната хитається, і я заповзаю в ліжку й натягую на голову ковдри.

Усе те саме, крім єдиного, що має значення.

Але світ може крутитися далі, якщо хоче.

Я - ні.

5

- Кайле. Прокидайся.

Голос Кімберлі. Пронизливий біль розтинає чоло, піт проступає на руках, спині та ногах. Хутко тягнуся до лампи і вмикаю світло. Обводжу очима кімнату й бачу, як на сходах зникає чиясь тінь.

Відчайдушно скидаю із себе ковдри і якомога швидше кульгаю сходами нагору, ривком відчиняю двері.

- Кімберлі! - гукаю я її. - Кім.

Озираюся, але у відповідь - лише тиша. Темрява гучною луною відзивається у вухах.

Я чув її. Відчував вагу її руки на своєму плечі. Вона була тут. Я впевнений.

Так само як упевнений, що це повне безглуздя.

Шкутильгаю коридором, хапаючись за стіну, ввалююсь у вітальню і вмикаю світло, щоб побачити...

Нічого.

Канапа порожня. Тут нікого немає.

Наче ідіот, смикаю парадні двері, праворуч-ліворуч вивертаю дверну ручку, але замок твердо на місці. І лише тоді пригадую, що Кім ніколи не мала ключа.

Тремтливо видихаю і притуляюся головою до обшмугляного дерева. У скронях калатає від раптового вистрибу з ліжка, адреналін падає, змінюючись відчуттям поразки. Зусиллям волі вповільнюю подих, та коли розвертаюся, щоб рушити до ліжка, то цей важко гамований подих рветься з мене з гучним свистом.

Кімберлі.

Вона сидить на канапі, огорнувши плечі пухнастою білою ковдрою. Трохи сильніше натягує її, і візерунок із блакитних метеликів рухається, наче ті крихітні комахи оживають. Кімберлі. Просто тут, переді мною.

Цього не може бути по-справжньому. Я знаю, що не може. Знаю, що це означає лише одне: моя голова явно постраждала сильніше, ніж думали лікарі.

Але прагну, щоб це було по-справжньому.

Я кидаюся до неї так швидко, що перечіпляюся за килимок на вході. Тягнуся до стіни, щоб ухопитися за неї, перш ніж полечу з ніг.

Коли випрямляюся, її вже немає - лишилися тільки диванні подушки, голі та порожні.

Добираюся до крісла, ні на мить не зводячи очей з канапи. Сідаю і решту ночі нерухомо дивлюся на порожнє місце, зімкнувши пальці на бильцях і чекаючи, що вона повернеться. Щоразу, як починаю дрімати, спогад про те, що я справді бачив її, миттєво пробуджує, наче повна бляшанка «Ред Буллу».

Я навіть не помічаю, коли сходить сонце, доки не чую маминих кроків на сходах.

- Ну, доброго ранку, - каже вона.

Я кліпаю очима й дивлюся на матір - на ній чорні штани і святкова блузка, волосся охайно розчесане. Змушую себе встати. Хвора нога ние після нічного сидіння в кріслі, напруженого та нерухомого.

Вона притуляється до поруччя і підіймає брови, дивлячись на мене.

- Не хочеш пояснити?

- Я... ну, - починаю, розтягуючи слова, щоб дати собі час вигадати привід. - Не міг заснути.

Бачу, що мама анітрохи не повірила, але проходжу повз неї і шкутильгаю до дверей підвалу, спускаюся, перш ніж вона встигне розпитати далі.

Притулившись спиною до зачинених дверей, довго видихаю. Уперше після смерті Кім я маю на чому зосередитися.

Я повинен побачити її знову.

* * *

Наступні три ночі після того, як мама підіймається сходами до спальні, я сиджу та пильную у кріслі вітальні, ловлячи кожен спалах світла або шерех у домі. Але Кім немає. Ані пухнастої ковдри, ані блакитних метеликів.

Я буквально тримаю очі розплющеними, відтягуючи повіки, щоранку, коли спрацьовує мамин будильник і я маю прокрадатися вниз, перш ніж на мене впаде вранішня порція десятків запитань.

На четверту ніч голова смертельно розколжеться, стає дедалі важче не спати. Мружуся на порожню диванну подушку, намагаючись побороти втому. Кім полюбляла змушувати мене чекати. Це єдине, за що я тримаюся. Єдине, що тримає мене.

Годинник у передпокої щойно відрахував північ, тож я вкладаю хвору ногу на кавовий столик у спробі вмотитися зручніше.

Я засинаю, здавалося б, менше ніж на секунду, та коли розплющую очі, то місце на канапі вже не порожне.

Мама.

- А зараз не хочеш пояснити? - питає вона і схрещує руки на грудях у темно-синій піжамі з візерунком.

Я знаю, що не мав би так реагувати, але її запитання мене дратує.

Чи не хочу я пояснити, що вважаю, ніби бачу привид своєї померлої дівчини? Яюсь не дуже. Я вже почуваюся трохи сміховинно, лише думаючи про те, щоб вимовити це вголос.

Важко ковтаю цю божевільну думку й хитаю головою. Перш ніж вона встигає ще щось спитати, я встаю і кульгаю коридором до підвалу.

- Кайле, - її кроки м'яко ступають слідом за мною, але я зачиняю двері, щойно вона опиняється поряд. Я не в настрої, щоб говорити про те, чого - я достобіса впевнений - і сам собі пояснити не можу. Знаю лише те, що бачив. Принаймні я так думаю.

Ступаю на верхню сходинку й чекаю, доки вона піде. Притуляюся головою до дерева, і мої очі поволі починають заплющуватись, але шепіт знову приводить до тями – її голос лунає з-за дверей.

Мама.

– Так само я втратила твого батька, – тихо каже вона, а я слухаю. – Дивилася, як він згасає.

Я повільно встаю, простягаю руку і спираюся долонею на двері, а вона говорить далі. М'яке коридорне світло пробивається з-під дверей.

– О, Кайле, – її голос лунає так сумно.

Зітхнувши, я повертаю дверну ручку. Вона сидить на підлозі, притулившись спиною до дверей, очі заплющені. Її вигляд у неї сумний. Раптом мені стає страшенно ніяково.

– Старі кістки не ломить? – питаю я зі слабкою усмішкою. – Сидиш на підлозі отак.

Вона дивиться на мене й заковчує очі, явно не звеселена моїм кпиним.

– Ха-ха.

Я нахилиюся і допомагаю їй підвестися. Вона м'яко оббиває долонями мою руку.

– Гаразд, ти перемогла. Я піду спати... – обіцяю, підштовхуючи її до сходів. – Якщо ти підеш.

– Я люблю тебе. З тобою все буде добре, – каже вона, роздивляючись мое обличчя, зважуючись, перш ніж нарешті стиснути мою руку й попрямувати до сходів.

Я зачиняю за собою двері підвалу й мовчки сідаю на верхній сходинці, затамувавши подих, чекаючи, здавалося, годину, доки буду впевнений, що вона не дослухатиметься до скрипу дверей або моїх кроків на дерев'яній підлозі. Перевіряю мобільний: підсвітлений екран показує, що зараз лише 3:30 – ще кілька годин до сходу сонця.

Тихо прокрадаюся до вітальні, готовий зайняти свій пост у кріслі, але фігура на канапі змушує мене завмерти на місці.

Це мама, згорнувшись клубком, дрімає. Її легке хропіння – єдиний звук у кімнаті. Знімаю стьобану ковдру зі спинки канапи й накриваю нею маму. Чомусь від цієї картини стає ще гірше.

«З тобою все буде добре».

Від згадки про її слова мое серце припускає галопом. Розвернувшись, щоб піти вниз до себе зі своєю поразкою, торкаюся бинтів на голові, боячись, що те, що лежить під ними, зламане набагато сильніше, ніж вважали лікарі. Боячись, що зі мною не буде добре.

Боячись, що міг би просидіти отак сто ночей, і кожна з них це місце на канапі лишалося б порожнім.

Адже Кімберлі ніколи там не було.

6

Дні потроху зливаються в один. Повідомлення лишаються непрочитаними, обгортки з-під їжі засмічують підлогу. Тиждень непомітно перетікає у два, потім у місяць, і незабаром – майже все літо пропливає повз. Сонце потроху сідає раніше за моїм маленьким підвальним віконцем.

Я не встаю з ліжка вранці. Я нічого не роблю.

Просто лежу, відкидаючи всі мамині спроби виманити мене з кімнати. Не хочу катувати самого себе. Я знаю, що мене там чекає.

У підвалі, за дверима моєї спальні, є французькі двері, що ведуть на задне подвір'я, – ті самі, якими прослизала Кімберлі після того, як мама лягала спати. Я міг піднятися нагору, але звідти бачив би передню галявину, на якій вона зазвичай робила «колесо» в середній школі, або кухню, де ми пекли той страхотливий, але неймовірно смачний шоколадний пиріг Семові на день народження.

Та здебільшого я не хочу давати своєму мозку привід розігравати й дурити мене. Не хочу думати, що бачу її.

Мамин стукіт у двері лунає все частіше, як і тупіт її ніг за дверима, коли вона благально говорить до мене:

– Ти там. Я знаю, що ти там.

Сьогодні вона смикає ручку. Один раз. Двічі. Але тепер я замкнувся.

Відчуваю, як вона стоїть за дверима, мовчки благаючи впустити її. Натомість я знову чекаю, доки денне світло розчиниться в сутінках. Борюся, щоб якомога довше не заплющувати очей, бо, коли засинаю, мої сни сповнені видом блискучих дискокульок, флуоресцентних лікарняних ламп, а фари вантажівки все ближче й ближче.

Принаймні коли я не сплю, то можу зависнути в небутті.

Не знаю, скільки часу минуло, але, скільки б не минуло, це не має значення.

– Прокидайся. Негайно.

Я понад силу розплющую очі і мржуся на матір, яка торсає мене за плече. Дивлюся повз неї і бачу двері спальні, притулені до стіни, повністю зняті з петель. Тепер у підвал веде зяюча діра. Як я міг це проспати?

- Вилазь із ліжка та приведи себе до ладу, - каже вона, зриваючи з мене ковдри. - Нам треба поговорити.

Я зі стогоном знову хапаю ковдри й тягну на себе, щоб повністю під ними сховатися.

- Про що? - бурмочу я. Вона сидить на краю мого ліжка, зсунувши брови літерою V.

Ой-йой.

Серйозна мама.

Вдивляюся в неї поверх ковдр, боячись того, що вона зараз скаже.

- Кайле, уже майже вересень. Твої друзі роз'їжджаються по коледжах. Сем вступив на навчання до технікуму, - каже вона і глибоко вдихає. - Отже, Каліфорнійський університет.

Я сідаю і відкидаю кучму волосся з очей, кінчиками пальців зачіпаючи рельєфний шрам на чолі. Вона ж не думає, що я справді туди поїду.

- Що з ним?

- Я знаю, що до Каліфорнійського мали поїхати ви з Кімберлі. Знаю, скільки цей план для тебе значив, - каже вона й тягнеться, щоб узяти мене за руку. - Але ти маєш визнати, що саме те майбутнє, яке ти планував, уже неможливе.

Мої очі знаходять прапорець Каліфорнійського університету, який подарувала Кімберлі, - він висить на стіні й дражниться своїми синьо-жовтими кольорами. Майбутнє, яке я планував, усе одно було б неможливе. Кімберлі вже пакувала б речі, щоб розпочати нову пригоду в Берклі.

Без мене.

Відчуваю крихітний укол злості, а потім - знайомий наплив провини. Кім усе віддала б, щоб поїхати куди завгодно. Щоб просто бути тут.

- Але це не означає, що ти не маєш майбутнього, - продовжує мама. - За півтора тижня ти маєш їхати, і, може, це було б..

- Я візьму академвідпустку, - кажу я, миттєво приймаючи рішення. Єдине рішення, яке змусить матір відчепитися від мене, принаймні ще на кілька місяців. - На перші дві чверті. Це надто швидко.

Не треба їй поки що знати, що ноги моєї не буде в тому кампусі.

Вона кліпає. Цього зовсім не очікувала. З того, як підібрані її плечі, я бачу, що вона готувалася до боротьби, але це логіка, якої вона не може

ігнорувати, – на що я і розраховував. Тож мама киває, певно, задоволена, що я прийняв хоч якесь рішення щодо свого життя.

– Чудово. Але якщо ти це зробиш, то тобі треба скласти новий план. Якщо Каліфорнійський відкладається, можеш просто зайнятися... – її голос змовкає, і вона жестом вказує на купу брудного одягу. На немитий посуд. На переповнений смітник. – Оцим. Ти маеш хоч щось робити.

Озираю кімнату. Я не виходив з неї ціле літо, і це помітно, але не можу зібратись із силами, щоб зайнятися цим.

– Ти досі живий, – каже вона, стискаючи мою руку. – І не можеш зупинитися через те, що вона померла. Ти маеш жити далі.

Я довго видихаю, запускаючи пальці у свою зім'яту кучму волосся. Сама вже ця розмова виснажує. Зараз я гадки не маю, на що схоже подальше життя.

– Я навіть не знаю, звідки почати, – зізнаюся чесно. Може, якщо вона просто скаже мені, чого їй треба, цього буде досить.

– Сем хоче бачити тебе, – вона простягає мені телефон. Гадки не маю, звідки вона його взяла. – Ти вже місяцями з ним не розмовляв, а я знаю напевне, що йому теж болить. Міг би почати з цього.

Вона жбурляє мені телефон, і той влучає просто в груди. Розгублено воруху руками, не впіймавши його. Мої рефлекси давно не треновані. Екран загоряється, показуючи десятки пропущених дзвінків та непрочитаних повідомлень, здебільшого від Сема, кілька – від хлопців, з якими я роками грав у футбол, хоча ті давно вже махнули рукою.

Сем – єдиний, хто досі не покинув спроб.

Повільно прокручую його повідомлення, спостерігаючи, як вони змінюються від «Привіт, друже, як ти?» до «Чуваче, я вже майже два місяці тебе не чув. Зателефонуй мені. Я за тебе хвилююся».

Я не знаю, як дивитися йому в обличчя після всього, що сталося. Як він може взагалі хотіти мене бачити? Тусуватися разом буде ще одним болісним нагадуванням про те, що наша трійця вже більше не трійця.

– Не можна просто відкинути його назавжди, – каже мама, читаючи мої думки. Двічі погладжує мою ногу й підводиться.

– Ну ж бо, зателефонуй йому і вставай. Сходи по продукти. Я тобі більше не купую та не готую, – сказала вона, прямуючи до дверей. – Може, якщо достатньо зголоднієш, тобі доведеться вийти й долучитися до життя, – додає вона.

Мій шлунок голосно буркоче у відповідь.

Зрадник.

* * *

На той час, як я дістаюся «Зайди та купи», з мене вже піт крапає. Джинси пристають до ніг, моя шкіра вже звикла до пухнастого внутрішнього боку тренувальних штанів. Знадобилося близько години, щоб дістатися сюди, прошкутильгавши звивистою асфальтованою стежкою повз старшу школу та бібліотеку. Нога страждає без сеансів фізіотерапії, яких я уникав.

Мама непомітно залишила на тумбочці свої запасні ключі, але нізачо в житті я більше не сяду за кермо.

Намагаюся не дивитись на всі ті вітрини, що нагадують мені про Кім. Ресторан китайських страв, звідки ми завжди брали їжу із собою в завершальні тижні. Сем пожирав усю локшину. Кав'ярня, де Кім купувала своє лате з вівсяним молоком за сім доларів, наполягаючи, що воно «краще за справжнє». Перукарня на розі, де їй робили мелірування, доки ми із Семом переглядали футбол на телефонах у зоні очікування.

Тож я постійно дивився собі під ноги, доки розсувні двері «Зайди та купи» не відчинилися, обдавши мене прохолодою. Хапаю візок, щоб трохи зменшити тиск на ногу, і блукаю рядами, набираючи основні продукти й жуючи цибулеві кільця з великої пачки, яку прихопив із полиці, щойно увійшов.

Молоко, яйця, хліб. Додаю кілька пачок мініпіц, бо мама не уточнила, що саме вважається іжею, а в моєму підвалі є мікрохвильовка про всяк випадок.

І цей випадок – мініпіци.

Сонце лише починає сідати, коли я йду додому зі своїми двома торбами. Небо береться помаранчевим і рожевим, що потроху поступаються темно-синьому. Мабуть, я пробув усередині набагато довше, ніж гадав.

Звук грому заповнює вуха – гучний, рівномірний і розгонистий. На мить я здригаюся, раптом повернувшись у бурю тієї ночі, але потім дивлюся вбік і бачу футбольний стадіон Емброуз-Гілл у вогнях. Стоянка заповнена автомобілями.

Барабани. Не грім.

З трибун линуть підбадьорливі крики, майже заглушаючи рівномірний барабанний бій оркестру. Сьогодні вечір п'ятниці – один з перших футбольних матчів цього року в самому розпалі. Ловлю себе на тому, що затискаю торби з продуктами під пахвою і звертаю зі стежки: вогні та крики ваблять мене до юрби, на одну з прохолодних лав.

Глибоко вдихаю. Усе здається... на диво правильним для першого разу за довгий час. Юрба навколо мене. Бірюзово-білі форми на полі. Тренер свистить у свисток, що висить на шиї.

Кілька теперішніх гравців старшої школи Емброуз сміються на лаві, штурхаючись між собою та обмінюючись жартами. Один устає та виконує натхненний танець, який почав упроваджувати Сем на кожній зустрічі перед грою в молодшій школі, а інший тим часом дістає кілька чипсів із сумки на шнурку біля ніг, доки на нього не дивляться. Це так нагадує мені про Сема.

Коли ми були новачками й переважно сиділи на лаві запасних, то проносили закуски на поле в шоломах і поїдали їх, тоді як тренер був у самій гущі подій і командував грою. На одному матчі я переконав Сема, що нам слід спробувати приносити щось більш здорове, наприклад, арахіс замість тістечок «Славетний Еймос». Звісно, саме цього дня Лукас Макдавелл, старший гравець на лаві запасних, вирішив закласти нас наприкінці третьої чверті.

Тренер змусив нас бігати кола за кожен арахіс, що лишився в пачці.

Того дня я мало легеню не втратив. А потім довелося слухати, як Сем пащекує на всю команду, що все скінчилося б двадцять кіл тому, якби ми просто зупинилися на тістечках, адже наприкінці третьої чверті жодного тістечка в сумці б не зосталося.

Усміхаюся до себе й стежу за перебігом гри. Не встигаю збагнути це, як уже опиняюся в натопті, у найкращому сенсі, радісно гукаючи, коли наша команда проводить першу атаку на півзахисника, що тримає центр, або коли інша команда хибить на легкому дванадцятиметровому триочковому кидку.

Впадають в око яскраві форми чирлідерок. Вони вишикувані на біговій доріжці, просто перед трибунами, їхні бірюзово-білі помпони рухаються синхронно. Коли дівчина з білявим волоссям підстрибує у повітря, я відводжу очі, адже розум може спробувати зіграти зі мною злий жарт.

Переношу увагу на квотербека, який якраз задає тон гри на полі. Поглядом стежу за гравцями, які займають позиції. Помічаю фулбека, котрий стоїть не на місці, залишаючи настільки широку діру в захисті, що крізь нього легко прорватися. О ні. Я хочу крикнути квотербекові: «Стережися!» – але мій голос завмирає.

М'яч у центральних гравців. Чіпляюся за трибуну, на якій сиджу, коли лінія нападників розпадається і вони кидаються в гру. Квотербек підводить руку, щоб віддати пас, і тієї ж миті спалахує боротьба. Червоні майки кидаються в атаку, і кремезний футболіст із номером 9 знаходить лазівку.

Усе наче вповільнюється. Мої груди важчать від жаху, але я не можу відірвати очей. Усе це дуже знайомо. Аж надто.

На полі фулбек застигає, усвідомивши свою помилку. Він робить стрибок, намагаючись захистити квотербека, але надто пізно. Номер 9 уже тут, і ніщо, крім повітря, не відділяє його від цілі.

Я незграбно підхоплююся на ноги, і тієї ж миті м'яч випадає з руки квотербека, а все його тіло зіщулюється під вагою номера 9.

Крик луною розходиться по всьому стадіону.

Мое плече зводить від співчуття, коли я бачу, як фулбек кличе на допомогу, а його квотербек корчиться на землі, з рукою вивернутою за спину під моторошним кутом. Тренер вибігає на поле і зриває з квотербека шолом, відкриваючи скуйовджене темно-русяве волосся, і... О боже мій.

Я дивлюся на себе. Це я там, унизу, з вивернутою за спину рукою.

Мене нудить. Ледь удається проковтнути кислу жовч. Цього не може відбутися.

Фулбек падає на траву. Здирає із себе шолом. Це Сем. Сем пропустив блок.

Зі свого місця я бачу паніку на обличчі найкращого друга.

Хвора нога дрижить і підгинається, уже не здатна тримати мою вагу. Я падаю на лаву. Один з найгірших моментів мого життя розгортається просто перед очима. Як усе це може відбутися? Мозок знову знущається з мене. Певно, так і є. Лише ця думка починає заспокоювати.

«Це не насправді. Це галюцинація. Ось і все».

- Ти сильніший за це, Кайле, - промовляє голос поряд зі мною.

Я завмираю, а тоді повільно повертаю голову.

Господи, це вона. Кімберлі сидить на лаві поряд зі мною і дивиться просто перед себе, зосереджена на полі. В яскравому стадіонному світлі її шкіра гладенька, мов порцеляна. Я розлючено кліпаю, чекаючи, доки вона зникне, але вона не зникає.

- Тебе тут немає, - шепочу я.

- Я не пішла, - каже вона, розвертається і дивиться на мене, і стадіонні прожектори освітлюють решту її обличчя. Увесь правий бік голови зрізаний і закривавлений, біляве волосся зім'яте й червоне. Вона простягає руку, щоб торкнутися мене. І її ніщо не зупиняє. Я відчуваю цей дотик. Але ніхто, схоже, цього всього не помічає.

- Тебе тут немає.

Я відриваюся від неї і підстрибую на ноги, намагаючись відсунутися якнайдалі.

- Тебе тут немає! Тебе тут, у біса, немає!

- Якого дідька? - каже хтось, різко повертаючи мене до реальності.

В одну мить на місці Кім опиняється кучерявий хлопака, на кілька років молодший за мене, з обличчям, розмальованим бірюзовим та білим.

- Я тут, чуваче, - каже він, відсуваючись від мене та оглядаючи з голови до ніг. - Та, може, тобі треба кудись в інше місце.

Чорт.

Що це щойно сталося? Що зі мною не так?

Хапаю свої продукти, що вже почали розмерзатися, і забираюся звідти так швидко, як тільки дозволяє моя вбита нога.

* * *

На той час, як я відчиняю вхідні двері, голова розколюється. Кидаю покупки в передпокої і біжу прямисінько до ванної.

З глибоким вдихом хапаюся за край раковини, відчуваючи долонями її мармурову прохолоду.

- Вона не переслідує тебе. Це все у твоїй голові, - кажу своєму віддзеркаленню.

Нахиляюся вперед, щоб роздивитися шрам - довгу рвану лінію, досі запалену та червону. Підношу руку, майже торкаючись його, хочу помацати, як гоїться шкіра під моєю рукою, і питаю себе, що ж це досі зламане під нею.

Це може бути що завгодно.

Опускаю руку і знову хапаюся за раковину, міцно стискаючи пальці. Переводжу погляд зі шраму на віддзеркалення власних очей. Зіниці розширені та неспокійні.

- Кайле? - промовляє голос із-за спини, і я підстрибую ледь не на милю вгору.

Нахиляюся вбік і дивлюся повз власне відбиття в дзеркалі, щоб побачити маму. Вона досі у своєму робочому одязі, її очі втомлені, але пильні.

- З тобою все добре?

Коли я не реагую одразу, вона хапає мене за руку й веде коридором до вітальні. Саджає на канапу, і я нарешті вибовкую їй правду.

- Я постійно бачу Кімберлі, - кажу, зібравшись із силами перед виразом жалю, що промайнув на її обличчі. - На цій канапі, і в кав'ярні з морозивом, і сьогодні на трибунах. Я знаю, що це не насправді, можеш мені цього не казати. Але, мамо... це здається таким справжнім. І я постійно почуваюся так, наче це я винен...

Вона стискає мою руку, щоб я припинив белькотіти. Слова важко повисають у відкритому повітрі.

- Кайле, ти ні в чому не винен, - запевняє мати спокійним голосом. Упевнено. - Ні в чому. Тобі покращає.

Я їй не вірю, та принаймні вона не дивиться на мене як на божевільного чи жалюгідного, і це вже полегшення. Уже те, що я зізнаюся їй у цьому, допомагає дихати легше.

- А чи заслуговую я взагалі на те, щоб мені покращало? - питаю я. На останньому складі мій голос зривається, і я важко глитаю, понад силу намагаючись опанувати себе.

Вона бере мое обличчя в долоні, м'яко проводить великими пальцями по щоках.

- З тобою все буде добре. Просто потрібен час, щоб зцілитися. Щоб рухатися далі. І не лише фізично, - каже вона, а тоді глибоко вдихає. - Коли помер твій батько, мені знадобилися всі сили, щоб зібрати себе до купи, щоб повернутися до життя і стати найкращою матір'ю для тебе.

Мої спогади про ті часи дуже туманні та неповні, адже я тільки-но пішов до дитячого садка. Зараз я ні чорта не можу зібрати до купи, а вона зуміла зробити це, водночас виховуючи дитину.

- Як ти це зробила, мамо? - спитав я. - Кім казала тій ночі, що я не знаю, як це - бути самому, без неї, і я починаю думати, що вона мала рацію.

- Я і досі це роблю. Крок за кроком, - сказала мама. - Завжди вперед. Ніколи назад. І ти так побитимеш.

Її очі стають серйозними. Серйознішими, ніж я будь-коли їх бачив. Вона простягає руки й притягує мене до себе, щоб обійняти. Занурюється обличчям у мою шия, і я ледве чую її шепіт:

- Ти боротимешся за те, щоб повернутися.

«Завжди вперед. Ніколи назад».

Я думаю про це, доки розбираю продукти й нишком проношу мініпіджак до свого мініхолодильника в підвалі. Вона сказала, що я вибору собі шлях назад. Але мені ніколи не доводилося боротися самому. Під час травми плеча, під час передматчевого мандражу, під час складних занять у школі я завжди мав підтримку Кім.

Кім казала мені тій ночі, що я міг би рухатися далі без неї.

Чого вона не сказала - як я маю це робити.

Беру до рук наше фото з домашнього матчу й сідаю на ліжко. Її усмішка сяє мені.

Мій поступ завжди був пов'язаний з нею. Ми вже подали документи на вступ до Каліфорнійського університету, мій графік збігається з її, хоч вона єдина з нас уявляла, який профільний предмет обере. Але я гадав, що маю час, щоб з'ясувати для себе всі потрібні деталі. Щоб розібратися, чого хочу я, поряд зі мною завжди була Кім.

Гадаю, якщо так подумати, я не мав для себе практично ніякого плану. Радше план для нас.

Навіть якщо я міг придумати такий план для себе, зараз ніяк не можу рухатися вперед, доки мене переслідує привид моєї дівчини.

Колишньої дівчини - виправляю себе. І чомусь від цього стає гірше. Наче я не маю права на горе всередині себе. Лише на провини. Від самої думки про

те, що Кім переслідує мене, почуваюся покидьком. Вона не хотіла бути зі мною в житті, то чого б хотіла гаяти свій час, слідуючи за мною тепер? Жбурляю фото на ліжку, розуміючи, що існує лише одна можлива відповідь на те, що сьогодні сталося.

Одна, яка справді має сенс.

Може, я просто божеволію.

Може, я заслуговую саме на це.

7

- Ну? - найперше питаю я в лікарки Бенефілд у понеділок уранці. - Я схибнутий?

Мама записала мене на прийом, щоб довести мені, що я не божевільний.

Лікарка вимикає свій точковий ліхтарик і ховає до кишені білого халата. Хитає головою і звеселено всміхається.

- Ні. Ти пережив значну втрату, і це може проявлятися в несподіваних формах.

- Як те, що Кімберлі переслідує мене?

- Як... бачити те, що ти хочеш бачити, - виправляє вона й підносить свій айпад, щоб показати сьогоднішні знімки мого мозку. - Дивися.

Вона гортає знімки взад-уперед, зі здорового мозку на мій, щоб продемонструвати, як у мене «все добре». Мама витягує ший, намагаючись побачити зображення, але я навіть не турбуюся глянути.

- Наш мозок - дивовижний механізм, - додає лікарка Бенефілд, закриваючи айпад. - Він зробить усе можливе, щоб захистити нас від болю - фізичного чи емоційного. З твоїм немає нічого такого, що не загоїться з часом. Зрозуміло?

Захистити нас від болю? Як це видіння з моєю померлою дівчиною захистить мене від болю?

Лікарка дивиться на мене, доки я не киваю, а тоді дістає блокнот для рецептів і ручку й щось виводить на сторінці, а потім відриває її і простягає мені.

Я беру папірець, дивлюся на її почерк. Очікую побачити якусь тарабарську назву ліків, але натомість бачу: «Розслабся. Так нічого не вийде».

Чудово.

- Кайле, - мовить вона, і я підіймаю очі, зустрічаючи її серйозний погляд. - Видіння, які ти бачиш, - несправжні, зрозуміло? Вони зникнуть, як ти будеш готовий. Обіцяю. Але зараз, коли вони трапляються, роби, як каже цей рецепт. Читай його, пам'ятай його, вір йому.

Я киваю, але ті слова мене не обнадіють. Зникнуть? Що буде, коли зникне навіть останній слід Кім? Коли я її бачу, я божеволію, і це паскудно, але ж я бачу її. І не готовий це втратити.

* * *

Коли ми повернулися додому, мама вирушає на роботу. Я насипаю собі миску вівсяних пластівців і прослизаю за кухонний стіл. Якийсь час чути лише гучне хрумкання, але потім, присягаюся, я чую приглушений голос, хоча слова важко розібрати. Зупиняюся, не донісши руку до рота, і напружую слух.

- Мамо? - гукаю я, і голос луною розходиться в порожньому домі. Вона щось забула? Я прислухаюся сильніше та усвідомлюю, що звук начебто йде знизу. З моєї кишені.

Коли я виймаю телефон, з динаміка лунає тріскучий голос. Дідько. Кого я випадково набрав?

- ...Сем, - промовляє голос, коли я підношу телефон до вуха й слова нарешті стають досить чіткими, щоб розчути. Розтуляю рота, щоб відповісти, але він говорить далі. Це голосове повідомлення. - Не знаю навіть, чи ти це почувеш, але, мушу сказати, мені за тебе лячно. І не думай сміятися, покидьку, я серйозно. Ти нас лякаєш.

Голосове повідомлення обривається, екран загоряється, показуючи низку інших непрочитаних повідомлень.

Я остовпіло дивлюся на телефон у руці. Великий палець зависає над зеленою кнопкою виклику так довго, що екран темніє. Важко глитаю, а тоді знову засовую телефон назад до кишені.

Лише доївши вівсянку, почистивши канапу в підвалі, набивши повний сміттєвий кошик обгортки з-під їжі, прибравши всі тарілки та склянки з тумбочки біля ліжка й виконавши всю хатню роботу, що тільки спала мені на думку, я збираюся із силами, щоб перетелефонувати йому.

Виклик іде так довго, що я навіть не впевнений, чи він відповість, справедливо ображений на мене після місяців ігнору з мого боку.

Але ж це Сем. Тож він відповідає, хоч я на це й не заслуговую.

* * *

Сем допиває своє віскі, а тоді бере фляжку і з цікавістю зазирає до неї. Я дивлюся на нього, помічаючи втомлені кола довкруг потьмянілих очей, місцями - легку щетину, якої взагалі ніколи не бачив на його обличчі.

Зазвичай я б дражнив його за це, але зараз на все, що я кажу, він відповідає однослівно, відколи зайшов сюди п'ятнадцять хвилин тому.

Мої розмовні навички явно буксують після цілого літа на самоті.

- Ну, то чому ти вирішив лишитися тут? - питаю, киваючи на його блакитно-сіру футболку місцевого технікуму. Я знаю, що він вступив до кількох державних вишів, тож не впевнений, що саме змусило його передумати.

Він підіймає брову, дивлячись на мене, і я завважую те, що дуже рідко доводилося бачити за весь час нашої дружби.

Розлюченого Сема.

- Останнім часом у мене все не надто райдужно, чуваче. Одна з моїх найкращих друзів померла, інший зник з лиця землі, - каже він. За мить вираз його обличчя пом'якшується. - Я гадки не мав, що з тобою коїться. Мусив тримати зв'язок із твоєю мамою.

Я роблю довгий ковток віскі. Горло обпікає, але від цього слова даються легше.

- Мені шкода, Семе, - відповідаю.

Мені справді шкода. Та я зобов'язаний бути чесним перед ним.

- Я знаю, що був нікчемним другом, але просто... не міг. Не міг бути поряд із тобою. Ні з ким бути не міг. Іноді я думаю: може, я і досі не можу.

Відчуваю, як він поглядом оцінює мене.

- Вигляд у тебе хріновий, - нарешті говорить, вказуючи на мою пожмакану сорочку, нестрижене волосся, дивну кучеряву борідку.

Я знизую плечима - не надто мене турбує зовнішній вигляд. Кімберлі тут немає. Це вона завжди казала, що в мене дикунський вигляд, коли я одягав толстовки до школи. Що, мабуть, існує інший одяг, окрім тренувальних шортів. Яке тепер має значення, чи голився я, чи розчісувався та чи на мені чиста сорочка? І яке це мало значення тоді, якщо мій зад усе одно був приречений опинитися тут?

- Що ж, - зітхає Сем, і наче тягар гніву спадає з його плечей. - Я радий, що ми не втратили ще й тебе, хоч і вигляд у тебе хріновий, - каже він, відкорковує фляжку й наливає собі ще віскі.

Усміхається і киває на фляжку.

- Як оце пройшло крізь митницю?

- Знайшов у сумках з лікарні, - киваю на шафку, куди мама перенесла всі речі після того, як позбулася мого скривавленого подертого костюма. - Певно, мама прогавила.

Я знаю, що міг би скористатися нагодою. І далі вести розмову про віскі та всіляку дурню. Але його слова досі стоять у вухах. Щось у них здається мені неправильним.

- Радіеш, що не втратив ще й мене, - повторюю, хитаючи головою. - Часом я шкодую, що це був не я. Часом ніби чекаю, що от зараз вона увійде в оті двері.

Дивлюся крізь коридор на канапу, на порожню сіру подушку.

- Чекаю, доки все знову буде як завжди.

Обличчя Сема стає серйозним, зовсім як тоді, коли він розпочинав скандувати на футбольних зборах перед великим матчем.

- Я теж, - твердим голосом каже він. - Ось тому ми не можемо забути її. Маємо триматися разом, адже лише так збережемо пам'ять про неї живую. Цього хотіла б Кім.

Я гадав, що краще за будь-кого знаю, чого хотіла б Кім. Але я не знав. А от Сем знав.

Пригадую всі ті розмови, що відбувалися в мене за спиною. Як він знав, що вона насправді відчувала. Чого насправді хотіла.

- Чи давно ти знав? - питаю я. - Про Берклі?

Він бере паузу, але, замість того щоб відповісти, похнюплє голову.

- Пробач. Я мав тобі сказати.

- Так, - просто відповідаю я. Але думаю про те, що казала Кім у машині про розставання. Про те, як вона поїде до Берклі. «А ти б мені дозволив?»

Він теж так думав?

Довгу мить він спостерігає за мною, а коли розуміє, що істерики не буде, продовжує:

- Я знаю, та ніч була страшною, але вона тебе кохала. Ти маєш це пам'ятати.

Я всотую ці слова, від них у голові паморочиться сильніше, ніж від алкоголю. «Кохала» в минулому досі ріже слух, як тієї ночі. І наразі одкровенень цілком достатньо.

Сем залишається ненадовго. Ми переходимо до безпечніших тем і говоримо про його плани на цей семестр, про майбутні футбольні матчі в Каліфорнійському університеті і, хоч я не маю до цього бажання, про те, щоб надолужити всі передсезонні репортажі.

А потім, коли він іде, обіцяю не бути покидьком і більше писати йому.

Але після того як двері за ним зачиняються, через кілька хвилин я знову відчиняю їх і виходжу надвір, у легку прохолоду пізнього літа. Потрібна секунда, щоб усвідомити, що я іду на ставок, прихопивши недопиту пляжку віскі й кульгаючи стежкою до парку. Сідаю біля самої водойми, в тіні однієї з величезних навислих верб, і дивлюся, як сонце відбивається в поверхні води, пускаючи зайчики по всій гладіні.

М'яко повіває вітер, ворущачи волосся на голові й доносячи голос. Шепіт. Слова, надто тихі, щоб розібрати.

Озираюся, намагаючись знайти джерело, але цього разу не дивуюся, не помітивши нічого – лише зелену траву навколо ставка, дерева вздовж берега та відчуття, яке не можу відігнати. Те, що сказав Сем, невідступно прокручується в голові, наче біганина колами після конфіскованої пачки арахісу.

Я не боюся забути її. Не забуду. Але звідки, в біса, мені знати, чого б вона від мене хотіла? Як мені бути без неї?

Голос тоне на вітрі, а я запускаю пальці у волосся, питаючи себе, як можна стояти на власних ногах, коли відчуваєшся таким, у біса, неврівноваженим.

8

Я дивлюся на відображення в дзеркалі ванної, старанно заправляючи в штани край білої сорочки. Остаточно оглядаю себе перед виходом.

Волосся досі неохайне й довге, але неоднорідна тримісячна борода зникла, і новий лосьйон після гоління, куплений перед випуском, нарешті дочекався свого часу. Шрам на чолі побляк, а почервоніння перетворилося на нижній, значно менш примітний рожевий колір.

Не сказав би, що маю хороший вигляд, але помітно, що принаймні намагаюся.

До того ж я не хочу відвідувати Кімберлі таким, наче «ніколи не чув про душ».

Усміхаюся до себе, пригадавши спортивний бенкет наприкінці передостаннього року навчання. Я заявився туди просто з гри в тачбол разом із Семом. Вона влаштувала мені прочуханки, не встигли ми навіть ступити всередину, а тоді дістала з сумочки гребінець, щоб зачесати мое волосся так, як чомусь уміла лише вона.

І отак завжди: якийсь спогад приковує мене до місця, зупиняючи намертво.

Але минулого тижня Сем мав рацію. Я повинен піти й побачитися з нею. Не можу допустити, щоб вона думала, що я про неї забув.

Зітхнувши, виходжу з дверей ванної до спальні, і моя рішучість змінюється невпевненістю. Рука зависає над букетом ірисів, пурпурові пелюстки яких приголомшливо яскраві для такого важкого дня.

Чи я справді готовий до цього?

Пригадую останні тижні, відколи мама вирішила зняти мої двері з петель. Гадаю, відтоді я став сильнішим: ходжу на сеанси фізіотерапії, відповідаю на повідомлення Сема, а не ігнорую їх. Не впадаю в істерику щоразу, як бачу Кім у порожніх кріслах, і на іншому кінці кімнати, і в тих місцях, де її просто не може бути.

Але сьогодні я по-справжньому йду побачитися з нею. Іду на цвинтар, стоятиму перед могилою з її іменем і робитиму все можливе, щоб розібратися, чого саме вона від мене хотіла.

І ось момент настав, а я переляканий до чортиків. Те саме важке відчуття в животі, яке було, коли несправжня Кім вирішила постати переді мною на футбольному матчі два тижні тому. Що буде, коли я справді опинюся біля неї?

Тобто... я міг би зробити це завтра. Чи навіть наступного тижня. Після того як мама повернеться додому, розібравшись з усіма своїми справами, я міг би навіть зателефонувати Семові, щоб... усе відкласти. Я просто відкладу цю поїздку.

- Не будь такою дрібною мерзотою, Кайле, - бурмочу й прямую до сходів і надвір, сподіваючись, що надто довга прогулянка на цвинтар дасть мені вдосталь часу, щоб зібратися.

Ось тільки, звісно, сьогодні здається, що до нього не більш як квартал.

Надто швидко видніються ковані залізні ґрати, великі дерева, що кидають тінь на море надгробків, важка туга в похиленому вітті. Сповільнюю крок, ступаючи стежкою, і вдивляюсь у кожну плиту, не поспішаючи в призначене місце. Матері, батьки, дідусі й бабусі. Навіть діти.

Чорт, я не хочу тут бути.

Деякі ділянки старанно доглянуті, могильні плити встелені свіжими квітами, дрібничками від друзів та близьких, покладених знизу.

Інші зарослі - вочевидь, не залишилося нікого, хто б за ними доглянув.

Чи могила Кім у порядку? Страшенно на це сподіваюся. Хоч я не проти мати неохайний вигляд, не думаю, що витримав би, якби побачив такий вигляд у неї.

Не хотілося б, щоб вона була схожа на... ну... на оцю.

Я зупиняюсь і роздивляюсь маленьку плиту з оповитими мертвим плющем кутами й написом з одного лише слова: «ПРОЩАВАЙ». Ні імені, ні дати - нічого.

Чорт, як же це сумно. Голову пронизує біль, і я мушу заспокоїтися. Мружуся на окремі літери, обидві «а» та «о», доки пекучий біль потроху минає.

Цікаво, якій людині належить цей надгробок. Якщо хтось узагалі про неї пам'ятає.

Коли біль остаточно розсіюється, я витягую пурпурову квітку з букета в руках і обережно кладу на самотню могилу. Не знаю насправді, нащо я це роблю, просто здається, що хтось має це зробити. Особливо з огляду на те, що сусідня могила оточена морем рожевих квітів, які ростуть так широко, як дозволяє ділянка. Великі трикутні пелюстки яскраві й привертають увагу. Не знаю, як я не побачив її раніше.

Легко торкаюся однієї з квіток. Здається, впізнаю ці квіти з маминого саду. Вона намагалася вирощувати їх кілька років тому, і їхній запах настільки сильний, що проникав навіть крізь кухонне вікно літніми ранками.

Але як вони називаються?

Я вже перебрав за алфавітом десятки назв квітів, які знаю, аж тут розумію, як сильно затримуюся.

«Ну ж бо, Кайле», – підганяю себе.

Іду далі стежкою, та за кілька кроків мої думки знову вертаються від тих рожевих квітів до могильної плити з написом «ПРОЩАВАЙ». Щось у ньому не так. Чому саме? Я так замислився, що ледь не прогавив її.

КІМБЕРЛІ НІКОЛЬ БРУКС. СПОЧИВАЙ З МИРОМ.

Мені відбирає подих.

Її ділянка не заросла й не занедбана. Власне, тут уже лежить масивний букет блакитних тюльпанів – колір настільки багатий, що має навіть бузковий відтінок в основі рівних пелюсток.

Блакитні тюльпани.

Дивлюся на свої іриски. Чорт. Блакитні тюльпани точно були її улюбленими. Я майже чую зараз, як вона каже мені, що любить їх, бо вони збігаються з кольором її очей.

А іриски – просто найперші квіти, які я їй подарував. Якби Кім була тут, вона відмовилася б розмовляти зі мною до кінця дня. Або тижня, якби особливо образилася.

Боже, я кохав її, але ненавидів, коли вона так робила.

Кохав її – виправляю себе. І завжди кохатиму. Якого чорта я думаю про це зараз?

Кладу свій жалюгідний букет ірисів поряд із тюльпанами, і моя рука торкається шершавого сірого каменя. Проводжу пальцем уздовж її імені. Останні кілька місяців вели мене до цієї миті.

- Кім...

Зупиняюся і кладу долоню на плиту. Усі ті почуття, що я досі тримав у собі, накривають мене повністю. Я не можу цього зробити. Не можу бути тут. Не зараз.

Але глибоко вдихаю та намагаюся почати заново.

- Я... я не вірю в це, - хитаю головою, горло пече. - Не можу в це повірити. Але я розумію це щодня, коли прокидаюсь, а тебе немає.

Скроню пронизує біль, розходячись від однієї точки, майже обпікаючи. Потираю її пальцями й над силу продовжую.

- Якби я міг зробити все заново, я б не злився так на випускному, - кажу нарешті. - Я б не затіяв ту розмову в машині. Я слухав би, коли ти казала, що хочеш...

«Озирнутись і не бачити тебе поряд». Її слова луною відзиваються в голові. Вони досі болять, але це м'якший біль, ніж той, до якого я звик.

І йдеться не про мій біль.

- Я дав би тобі той час нарізно, якого ти хотіла. Я... я пустив би тебе за кермо, - кажу з різким смішком. - Тебе б це точно розсмішило.

Я майже чую звук звідкілясь поза полем зору. Майже.

Знову розтуляю рота, бажаючи сказати більше, але думки перетворюються на місиво слів і журби, надто безладне, щоб триматися купи. Міцніше стискаю могильну плиту. Усе наростає і наростає, доки мій розбитий мозок нарешті не вибухає. Гострий різкий біль розтікається скронями, і крихітні спалахи світла блимають усередину від кутиків очей.

Срань господня.

- Жив собі на світі один хлопчик... - промовляє голос з-за спини, і слова ці настільки тихі, настільки ніжні, що мої руки до плечей вкриваються сиротами.

Спочатку, в тумані болю, я подумав, що це Кім. Чергова галюцинація. Але голос не її.

Я швидко обертаюся, очікуючи когось побачити, та переді мною лише дерева шелестять. Усе пливе перед очима, а тоді прояснюється. Очі вглибині пульсують болем, тож я міцно заплющую їх, потираючи скроні, доки біль не відпускає достатньо, щоб сунути руку в кишеню і дістати пляшечку тайленолу.

Борюся з кришечкою, яку під силу зняти й дитині, а тоді нарешті витрушую на долоню дві пігулки й ковтаю їх.

Але голос не зникає.

- Він був сумний та самотній, - лунає позаду мене.

Цього разу, коли я озираюся, моя голова досить ясна, щоб побачити дівчину в сонячно-жовтому пуловері за кілька кроків позаду, біля моря рожевих квітів. У неї довге хвилясте темно-русяве волосся, що ніби м'яко колишеться в такт із деревами позаду.

Дівчина роздивляється мене з такою невпевненістю, що я мушу спитати себе, чи, бува, не лунає цей голос від когось іще. Але ми тут лише вдвох.

Протираю очі й намагаюся дати їм зосередитися. Щось у ній... знайоме. Вона ходила до школи Емброуз? Мабуть, ні. Я знаю майже всіх, хто туди ходив, і гадаю, що точно б її запам'ятав.

- Привіт, - кажу їй підношу руку, щоб помахати їй найнезграбнішим жестом у світі.

Вона озиряється через плече, наче шукає, кому я насправді махаю.

- Я тебе знаю? - питаю, коли вона знов обертається і дивиться на мене. Досі намагаюся пригадати її обличчя і подумки перебираю спортивні табори, футбольні матчі та коридори. Вона хитає головою - ні, і хоч я можу присягнутися, що бачив її раніше, та не наполягаю. - Ти щось казала? Щойно?

Дівчина вагається, її карі очі розширені від цікавості. Чи, може, від подиву. А може, від збентеження, що я тільки-но аж півтори хвилини боровся з дитячою кришечкою.

- Я... не думала, що ти мене чув, - каже вона.

Підступаю ближче до неї, помічаючи розсип веснянок на перенісці.

- Я почув, що хтось говорить. То була ти?

Вона здається настороженою, ніби не впевнена, відповідати чи ні. Її очі шукають моїх.

Треба повернутися до могили Кім - вичерпної причини, чому я тут, але натомість із мого рота вивалюються слова:

- Жив собі на світі... так?

Її очі зустрічаються з моїми, і ці п'ять слів повисають між нами.

Дівчина закладає волосся за вухо. Її обличчя спалахує.

- Я... розповідаю історії, - каже вона і злегка торкається однієї з рожевих квіток.

- Історії? Типу... казки?

- Так, - відповідає незнайомка, озираючись на мене з легкою задоволеною усмішкою. - Зовсім як казки.

- Круто. - Я зупиняюся навпроти, так що рожеві квіти опиняються між нами. Носком свого жовтого кеда вона креслить маленьке коло на землі. Коли нічого більше не каже, я знов заговорюю.

- Як тебе звати? - питаю, але її голос перекриває мій, теж питаючи:

- У тебе голова болить?

Моя голова? Тягнуся рукою до шраму. А я гадав, що довге волосся його прикриває.

Проводжу пальцем уздовж нього. Біль досі тримається, але тепер більш віддалено.

- Як ти...

- Марлі, - каже вона, і наші слова знов перекривають одне одного. - Мене звати Марлі.

Марлі. Ім'я не знайоме, але знайоме обличчя.

- Я Кайл, - намагаюся триматись одного напрямку розмови, а не двох. - Кайл Лафферті.

Вона киває і довгу мить роздивляється мое обличчя, а тоді каже:

- Їжа допомагає. Від болю.

Мій погляд несвідомо затримується на її губах, ніжних та рожевих, вигнутих догори в кутиках, мов дві рожеві пелюстки.

- Може, тобі варто поїсти? Зараз обідня пора, - продовжує вона.

Швидкий гострий біль прострілює скроню і зникає, не встигаю я навіть доторкнутися до неї.

- Не хочеш... пообідати? - питає вона.

- О, - я нарешті вловлю суть. Шлунок важчає. Я тут не для того, щоб заводити друзів. Я тут заради Кім. Хитаю головою і починаю відвертатися. - Ні. Е-е-е, мені час іти...

- Але ж ти голодний, - зауважує вона.

Розтуляю рота, щоб заперечити, і, наче за командою, мій шлунок видає довге низьке бурчання. Чудово. Марлі придушує усмішку. Мушу побороти миттєве бажання усміхнутись у відповідь - мене розпирає від сміху. Така чудернацька реакція для мене зараз - сміятися. Але це... приємно.

До того ж її правда. Я голодний. Але... якщо піти з нею на обід, це означатиме, що я не договорию з Кім. Хоч я і гадки не маю, що казати, та все одно здається неправильним чинити інакше.

Тож якщо я не можу зробити цього, то, мабуть, просто піду додому.

- Дякую, але я справді не можу, - відповідаю, кульгаючи повз неї стежкою в напрямку воріт, почувуючись розбитим.

- О. То ти йдеш, - каже вона. Щось у її голосі змушує мене озирнутися.

Я точно був готовий розпочати свій довгий шлях додому, але вона закладає волосся за вухо, очікувально дивлячись своїми карими очима.

«Іди далі».

Я хочу, але наче приростаю до місця - мої ноги зовсім не слухаються голови.

Марлі підступає на крок, а коли я мовчу, засовує руки до кишень і відвертається.

Може, вона самотня? Цвинтар - не надто круте місце, щоб тинятися ним в обідню пору.

Гадаю, я здатен це зрозуміти. Мое соціальне життя останні три місяці полягало в зависанні з матір'ю. Іноді, віднедавна, - із Семом, але переважно з матір'ю. Мабуть, не найбільш звичайне з того, чим може займатися вісімнадцятирічний хлопець, але я навіть не знаю, як тепер бути звичайним.

Знову кидаю на неї погляд. Тобто це ж лише обід. Усе одно я збирався піти додому й поїсти каші чи ще чогось.

Вона легко всміхається мені, ніби знає, про що я думаю.

- Отже... - підказує вона.

- Нумо обідати? - питаю.

Її сліпуча усмішка здатна затьмарити дев'ять сонць. Її очі здаються яскравішими, карий відтінок - густішим. Більш насиченим. Зеленишим.

Це заразливо. Раптом я теж усміхаюся. Моя перша справжня усмішка за кілька місяців. Приємно порадувати когось, для різноманітності.

- З неабияким задоволенням, - каже вона, і ми разом прямуємо стежкою до великих залізних воріт. Я вагаюсь, озираючись на могилу Кімберлі. Не знаю, чого я очікував, але точно не такого. Обіцяю їй, що повернуся, що наступного разу знатиму, що казати, та її голос мовчить.

За кілька хвилин я завмираю на місці, щойно усвідомлюю, де ми.

Тут? Справді? З усіх місць, куди я міг привести нас, мої ноги автоматично принесли мене сюди, на ці звивисті паркові стежки, що виходять до...

- Ох, обожаю цей ставок, - каже Марлі.

Я скоса поглядаю на неї.

- Ти була тут раніше?

Вона киває, і часточка пазла стає на місце. Може, тому дівчина здається мені знайомою. Певно, я бачив її, коли був тут із Семом і Кім. Ставок - одне з улюблених місць Кім переважно тому, що зазвичай вечорами тут малоллюдно, а вночі - точно порожньо. Без світла по периметру ціла темна водойма й дерева навколо зазвичай були нашими й тільки нашими. Ми пили погане шампанське з червоних пластикових чашечок, коли Кім отримала місце капітана чирлідерок, Сем стояв на кам'яній брилі посередині й трусив кулаком, коли його включили до збірної Штатів після напружуд успішного сезону в юніорах.

Іноді ми із Семом приходили сюди самі, якщо вбивали час після тренувань, або ж Кім зустрічала мене тут, щоб розібратися з усім, через що ми сварилися.

Тепер мені цікаво, чи вони колись приходили сюди самі. Чи саме тут Кім розповіла Семові про Берклі.

- Але я ходжу на той бік, - знову повертає мою увагу Марлі, вказуючи через ставок на маленьку качину зграю, чиї жовтогарячі лапи виділяються на тлі зеленої трав'яної ковдри. - Отам мої качки.

Не знаю, чи то очі мене розігрують, але присягаюся здоровою ногою: трава на тому боці зеленіша. Це дурнувата метафора, та я маю привід, щоб рушити подальше від нашої лавки і цього гнітючого відчуття у грудях.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=67240187&lfrom=196351992) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне

МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Сноски

1

Гордон Рамзі - відомий британський шеф-кухар, ресторатор, телеведучий та письменник, засновник міжнародної ресторанної мережі Gordon Ramsay Restaurants. (Тут і далі прим. перекл.)